

Zohar Rosh Hashan

זוהר לראש השנה - להיות עם הצדיק, האור
הקדוש, רבי שמעון בר יוחאי
To be with the righteous and the
Holy light, Rabbi Shimon

בִּין-הַמִּצָּרִים, קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי
בְּבִרוֹחַ יְהוָה.

Out of my straits I called upon the LORD; He
answered me with great enlargement.

*This verse from Psalms 118:5 is a special connection to the power
of the Shofar on Rosh Hashanah.*

Be with Rabbi Shimon on Rosh
Hashanah and have a better year.

Special compilation of Sacred Zohar text
related to Rosh Hashanah for study and
scanning.

By: Zion Nefesh

DailyZohar.com

Rosha Hashanah –

When you go to court, bring your best advocate

Leviticus 23:24

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: בַּזֹּדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַזְדָּר לַזֹּדֶשׁ, יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן □□ זָכְרוֹן "תְּרוּעָה, בִּקְרָא □קֶדֶשׁ"

"Speak unto the children of Israel, saying: In the seventh month, in the first day of the month, shall be a solemn rest unto you, a memorial proclaimed with the blast of horns, a holy convocation"

This is where God tells Moses to instruct the Israelites to be ready for Rosh Hashanah.

On Rosh Hashanah Adam and Eve were created and on that day they sinned. That event brought judgment that is visited every year. Rosh Hashanah consists of two days of judgment but the Zohar tells us that it is considered as one long day. The first day is the evaluation of the state of our soul for the most significant impurities and the second day is for the lesser ones.

From the Zohar, portion of Bo

וּבַהֲהוּא יוֹמָא, קִיּוּמִין אֵלִין תִּרְיִן סְטָרִין: זִיִּים, וּמוֹת. אֵית בִּיאַן דְּאַכְתִּיב לְסִטְרָא דְּזִיִּים. וְאֵית בִּיאַן דְּאַכְתִּיב לְסִטְרָא דְּמוֹת. וְלִזְמַנִּין דְּעִלְמָא שְׂרִיָּא בְּאַמְצְעִיתָא, אִי קִיּוּמָא זִיד וְכִפָּא בְּעִלְמָא, דְּאַכְרַע עֲלֵיהּ, כְּלָהוּ קִיּוּמִין וְאַכְתִּיבוּ לְזִיִּים. וְאִי זִיד זִיִּיבָא אַכְרַע עֲלֵמָא, כְּלָהוּ אַכְתִּיבוּ לְמוֹתָהּ.

"On that day, two sides exist: Life and Death. There are those written to life, and those written to death. And sometimes the world is between life and death. **If a righteous one leads them then he makes everybody written for life.** But if an evil person leads them then they all will be written to death."

The life aspect means progress and success during the coming year. Death is the aspect of chaos, limitation and things that don't go well for us or to our benefits.

Coming closer to a righteous person on Rosh Hashanah helps a person be written to the side of life. For many reasons, not everyone is able to do so. They may not know such a righteous person or they may live far from spiritual communities that can support them. Many souls from the Children of Israel are scattered all over the world and even far from the Zohar or connection book. This Zohar compilation is made also for them.

The Torah instructed us to use the Shofar on Rosh Hashanah and every blast is very important. It breaks the Klipot around us that show our impurities. When our soul stands in front of the judge looking at its best, we are judged to life and have positive outcome.

The purpose of this special Zohar for Rosh Hashanah is to connect us to the righteous of all righteous, Rabbi Shimon. He came to the world to open spiritual channels for us to keep the supernal light flow to this world. The Zohar discusses all spiritual events described in the Torah to give us the higher connection that we can not get otherwise.

When you scan this special Zohar that is all about Rosh Hashanah, it is like having Rabbi Shimon and his merits next to you standing in front of the judge. Even if you are with a righteous person on Rosh Hashanah and/or with other spiritual people, make a special effort to bring Rabbi Shimon with you to the others and bring them with you to the side of LIFE.

Forward this PDF or a link to it to all your friends.

May you have a blessed new year with the force of LIFE always with you.

With love to all,

Zion Nefesh

<http://DailyZohar.com>

.

מתוך פרשת בא

(שמות י') ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתחו ואמר, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה יי באור פניו יהלכו. כמה אצטריכו בני נשא, למהר בארוננו דקודשא בריך הוא, ולמטר פקודי אורייתא, בגין דזכון בה לעלמא דאתי, ולשנא לון מכל קטרגין דלעילא ותתא. בגין דהא כמה דאשתכחו מן קטרגין בעלמא לתתא, הכי נמי אשתכחו מן קטרגין לעילא דקיימי עליהו דבני נשא.

אינון דעבדין פקודי אורייתא, ואולי באורו מיישר, בדונלא דמאריהון, כמה אינון סניגורין דקיימין עליהו לעילא, כמה דאת אמר (איוב כ"ג) אם יש עליו מלאך מליץ אונד מני אלף וגו'. וכתוב וינונו ויאמר פדעו מרדת שנות מצאתי כפר. בגין כה, זכאה איהו מאן דנטיר פקודי אורייתא.

אמר ליה רבי וזייא, אי הכי, אמאי אצטריך הכא מלאך דליהוי סניגורא עליה דבר נש והא כתיב (משלי ג') כי יי יהיה בכסלך ושומר רגלך מלכך, וכתוב (תהלים קכ"א) יי ישמרך מכל רע. דהא וזייא קודשא בריך הוא, כל מה דבר נש עביר בעלמא, הן טב הן ביש. וכן הוא אומר, (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי.

אמר ליה רבי יהודה, כלל הכי הוא ודאי. אכל הא כתיב, (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב, (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו וזנב. לאוונא דהא רשו אתמסר לסטרא אונרא לקטרגא, (ורשו אתמסר) על מלין דעלמא, (למאן דלא אצטריך) ולא תמסר בידוי. וכל אלן ארוזין טמירין קמי קודשא בריך הוא, ולית אנת פדאי למהר אבתריהו, בגין דאינון נמוסין דקודשא בריך הוא, ובני נשא לאו אינון רשין לך דקדקא אבתריהו, בר אינון זכאי קשוט דידעין רזי אורייתא, ואלין בארונא דזכמתא למנדע אינון מלין סתימין דאורייתא.

רבי אלעזר פתחו, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתעצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום: דא (מ"ד א') ראש השנה, דקודשא בריך הוא

פרשת בא

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתחו ואמר, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניו יהלכו. כמה צריכים בני אדם ללכת בדרך הקדוש ברוך הוא ולשמר מצוות התורה כדי שיזכו בה לעולם הבא, ולהציל אותם מכל הקטרגים שלמעלה ומטה, משום שהרי כמו שנמצאים מקטרגים בעולם למטה, כך גם נמצאים מקטרגים למעלה שעומדים על בני אדם.

אותם שעושים מצוות התורה והולכים בדרך ישרה ביראת אדונם, כמה סגורים שעומדים עליהם למעלה, כמו שנאמר (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. משום כך אשרי מי ששומר מצוות התורה.

אמר לו רבי חייא, אם כך, למה צריך כאן מלאך שיהיה סגור על האדם, והרי כתוב (משלי ג) כי ה' יהיה בכסלך ושומר רגלך מלכך, וכתוב (תהלים קכ"א) ה' ישמרך מכל רע. שהרי רואה הקדוש ברוך הוא כל מה שאדם עושה בעולם, הן לטוב והן לרע. וכן הוא אומר, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'.

אמר לו רבי יהודה, הפל כך הוא ודאי, אכל הרי כתוב (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב ותסיתני בו לבלעו חנם. להראות שהרי רשות נמסרה לצד האחר לקטרג [והרשות נמסרה] על דברים של העולם [למי שלא הצטרף] ולהמסר בידו, וכל הדרכים הללו טמונים לפני הקדוש ברוך הוא, ואינן פדאי ללכת אחריהם, משום שאלו הנהגות הקדוש ברוך הוא, ואין בני אדם רשאים לדקדק אחריהם, פרט לאותם צדיקי אמת שידעו את סודות התורה והולכים בדרך של החכמה לדעת אותם דברים נסתרים של התורה.

רבי אלעזר פתח, (שם א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתעצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום - זה ראש השנה שהקדוש ברוך הוא עומד לדון את העולם, כמו זה, ויהי

היום ויבא שמה. אותו יום היה יום טוב ש'ל
ראש השנה.

ויבאו בני האלהים - אלו ממנים גדולים
שלוהים בעולם, להשגיח במעשי בני האדם.
להתייבב על ה' - כמו שנאמר (מלכים-א כב)
וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו.
אכל להתייבב על ה', בפסוק זה מצאנו אהבת
הקדוש ברוך הוא על ישראל, משום
שהשלוהים הללו, שממנים להשגיח על מעשי
בני האדם, הולכים ומשוטטים ולוקחים את כל
אותם המעשים, וביום ש'בא הדין לעמד לדון
העולם, נעשים קטגורים לעמד על בני אדם.
ובא ראה, מפל העמים שבעולם לא עומדים
להשגיח במעשיהם רק על ישראל לבדם,
משום שאלה בנים של הקדוש ברוך הוא.

ויקשלא נמצאים המעשים של ישראל כראוי,
כביכול אותם שלוהים ממנים, כשרוצים לעמד
על אותם מעשים של ישראל, הם עומדים ודאי
על ה', שהרי כשישראל עושים מעשים שלא
כשרים, כביכול מתשים פחו של הקדוש ברוך
הוא, וכשעושים מעשים כשרים, נותנים פח
ותקף לקדוש-ברוך-הוא. ועל זה כתוב (תהלים
סח) תנו עז לאלהים. במה? במעשים כשרים,
ועל זה באותו יום כל השרים הגדולים הממנים
התכנסו על ה'. על ה' ודאי, שהרי כיון
שהתכנסו על ישראל, הם התכנסו עליו.

ויבוא גם השטן בתוכם. גם - לרבותו עליהם,
שפלם באים להיות קטגורים על ישראל, וזה
נוסף עליהם משום שהוא המלשין הגדול
מכלם, קטגור מכלם. כיון שרואה הקדוש ברוך
הוא שפלם באים לקטרג, מיד - ויאמר ה' אל
השטן מאין תבא. וכי לא היה יודע הקדוש
ברוך הוא מאיפה היה בא? אלא להביא את
המעשה לרצונו.

ויאמר ה' אל השטן וגו' ויען השטן את ה'
ויאמר משוט בארץ. מכאן למדנו שישב הארץ
נקסר לצדדים אחרים, פרט לארץ ישראל
לבדה. כיון שאמר משוט בארץ, השגיח
הקדוש ברוך הוא שרוצה להיות מלשין על
ישראל. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך
על עבדי איוב כי אין כמהו בארץ.

קאים למידן עלמא. כנונא דא, (מלכים ב', ד') ויהי
היום ויבא שמה. ההוא יומא יום טוב דראש השנה
הזה.

ויבאו בני האלהים, אלן רברבין ממנן שליוון בעלמא,
לאשגוזא בעובדין דבני נשא. להתייבב על ה': כמה
דאת אמר, (מלכים א', כ"ב) וכל צבא השמים עומדים
עליו מימינו ומשמאלו. אכל להתייבב על ה' בהאי קרא
אשכונא רוימוותא דקודשא בריך הוא עליהו
דישראל. בגין, דהני שליוון, דאינון ממנן לאשגוזא על
עובדין דבני נשא, אכלין ושאטין ונטלין אינון עובדין
כלהו, וביומא דקאי דינא למיקם, למידן עלמא,
אתעבידו קטיגורין למיקם עליהו דבני נשא. ותא וזי,
מפל עמין דעלמא, לא קיימין לאשגוזא בעובדיהון,
בר בישראל בליוודייהו, בגין דאכלין בגין לקודשא
ברוך הוא.

וכד לא אשתכחו עובדין דישראל כדקא יאות,
כביכול אינון ממנן שליוון, כד בעאן לקיימא על אינון
עובדין דישראל, על ה' ודאי קיימין, דהא כד ישראל
עבדין עובדין דלא כשרין, כביכול מתישין וזילא
דקודשא בריך הוא. וכד עבדין עובדין דכשרין, יהבין
תוקפא וזילא לקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב,
(תהלים ס"ו) תנו עז לאלהים. במה. בעובדין דכשרין.
ועל דא, בההוא יומא, כלהו רברבין ממנן אתכנשו על
ה'. על ה' ודאי, דהא כיון דעל ישראל אתכנשו, עליה
אתכנשו.

ויבא גם השטן בתוכם, גם, לאסגא עליהו, דכלהו
אתין למהוי קטיגורין עליהו דישראל, (דף כ"ג ע"א)
ודא אתוסף עליהו, בגין דאיהו דילטורא רברבא
מכלהו, קטיגורא מכלהו, כיון דוזמא קודשא בריך
הוא, דכלהו אתין לקטרגא. מיד ויאמר יי אל השטן
מאין תבא. וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא, מאן
הוה אתי. אלא לאייתא עובדא לרעותיה.

ויאמר יי אל השטן וגו' ויען השטן את יי ויאמר משוט
בארץ. מכאן אוליפנא, דישובא דארעא אתמסר
לסטרין אונרין, בר ארעא דישראל בליוודיהא. כיון
דאמר משוט בארץ, אשגוזא קודשא בריך הוא, דבעי
למהוי דילטורא עליהו דישראל. מיד, (איוב א') ויאמר
יי אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו

בְּאֶרֶץ.

וְזָמַן שֶׁעָתָה לְמִיָּהֵב לִיהַב וְזוֹלָקָא, בְּמָה (נִזְוִי ס"ד ע"א) דִּיתַעֲסֵק, וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְהָא אוֹקְמוּנָה, לְרַעֲיָא דְבָעָא לְמַעֲבָר עֲאֲנִיָּה בְּזוּד נִהְרָא וְכוּ', מִיַּד אֲתַעֲסֵק בֵּית הַהוּא שְׁטֵן, וְלֹא קִטְרָג עַלִּיהוּ דִּישְׂרָאֵל.

וַיַּעַן הַשְּׁטֵן אֶת יי' וַיֹּאמֶר הַזֶּה יֵרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים. לֹא תִוָּדָא לְעַבְדָּא דְּמֵאֲרִית עַבִּיד לִיהַב כָּל רַעֲוִיתִיהּ, דִּיהָא דְּזוּיָל לִיהַב, אֲנִיעִי אֲשַׁמְזוּתָהּ מִנִּיָּה, וְתַזְמִי אִי דְּזוּיָל לָךְ וְאִם לֹא.

תָּא וְזוּי, בְּשִׁעְתָּא דְּעֵאקוּ, כִּד אֲתִיָּהֵב וְזוֹלָקָא וְזָדָא לְהֵא סֵטֶר לְאֲתַעֲסֵקָא בֵּית, אֲתַפְרִישׁ לְבִתֵּר מִכְלָא. כְּזוֹנָא דָּא שְׁעִיר בְּרָאשׁ וְזוּדֵשׁ. שְׁעִיר בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. בְּגִין דִּאֲתַעֲסֵק בֵּית, וְשִׁבִּיק לְהוּ לִישְׂרָאֵל בְּמִלְכִּיהוֹן, וְהִכָּא, מָטָא זְמָנָא לְמִיטָל וְזוֹלָקָא דָּא, מִכָּל זְרַעָא דְּאַבְרָהָם, בְּסִטְרָא אוּרָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בְּרָאשִׁית כ"ב) הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוֹרוֹ וְגו'.

וְתָא וְזוּי, בְּשִׁעְתָּא דְּאָמַר מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ, בָּעָא מִיָּהֵב, לְמַעֲבָד דִּינָא בִּישְׂרָאֵל, דְּהָא דִּינָא הָוָה לִיהַב עַל אֲבָרָהָם, לְמַתְבַּע מִקּוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא. בְּגִין, דְּלֹא אֲתַעֲבִיד דִּינָא בִּיצְחָק, כִּד אֲתַקְרִיב עַל גְּבִי מִדְּבּוּנָא, דְּהָא לֹא הָוָה לִיהַב לְאוּזְלָפָא קְרִבָּנָא דְּאֲמִין עַל מִדְּבּוּנָא, בְּאוּרָא, (וְכֵן בְּכָל סִטְרָא דְּלִיָּה) כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (וִיקָרָא כ"ו) לֹא יוֹחִלְפִּנּוּ. וְהִכָּא קָאִים יִצְחָק עַל גְּבִי מִדְּבּוּנָא, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים מִנִּיָּה קְרִבָּנָא, וְלֹא אֲתַעֲבִיד בֵּית דִּינָא, וּבָעָא דָּא מַעֲם קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, כְּמָה דְּבָעָא דִּינִיָּה דִּיוֹסֵף לְכַמָּה דְּרִין. וְכָל מַה דְּבָעָא, בְּאוּרָו דִּינָא בָּעָא.

וּמַהֲהוּא זְמָנָא דְּאֲשַׁתְּוִיב יִצְחָק, וְאֲתַחֲלָף קְרִבָּנָה, זְמִין לִיהַב קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, לְהַהוּא מְקַטְרָגָא, הָאִי לְזוּלְקִיָּה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוֹרוֹ. וְהִכָּא, מָטָא לְמִיטָל וְזוֹלָקִיָּה עַלִּיהַב, מִכָּל זְרַעִיָּה דְּאַבְרָהָם, וְלֹא יִקְרַב בְּסִטְרָא אוּרָא.

וְכָלֹא בְּדִינָא אֲתָא. (ס"א לְגִבִּיָּה) כְּמָה דְּאִיהוּ דִּין, הָכִי אֲתַדִּין. בְּגִין דְּאִיּוֹב מִקְרִיבִי עֵיטָא דְּפָרְעָה הָוָה, וְכִד קָם פָּרְעָה עַלִּיהוּ דִּישְׂרָאֵל, בָּעָא לְקַטָּלָא לֹון. אָמַר לִיהַב לֹא, אֲלֹא טוֹל מִמוֹנֵהוֹן וְשִׁלּוּט עַל גּוֹפִיָּהוֹן, בְּפּוֹלְזָנָא קִשְׁיָא, וְלֹא תִקְטוֹל לֹון. אָמַר לִיהַב קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, וְזִיָּה, בְּהַהוּא דִּינָא מִשּׁוּט, תְּהָא דְּאִין, מַה כְּתִיב, (אִיּוֹב

רָאָה שָׁעָה לָתֵת לוֹ חֵלֶק בְּמָה שִׁיתַּעֲסֵק, וַיִּפְרֹד מִישְׂרָאֵל, וְהָרִי פְרָשׁוּהָ, לְרַעֲיָה שְׂרַעָה לְהַעֲבִיר אֶת צֵאנוֹ בְּנִהָר אֶחָד וְכוּ', מִיַּד הַתַּעֲסֵק בּוֹ אוֹתוֹ שְׁטֵן וְלֹא קִטְרָג עַל יִשְׂרָאֵל.

וַיַּעַן הַשְּׁטֵן אֶת ה' וַיֹּאמֶר הַזֶּה יֵרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים. אִין תְּמִיָּהָה עַל עַבְדִּי שְׂרַבּוֹ עוֹשֶׂה לוֹ כָּל רַצּוֹנוֹ שִׁיָּהִיָּה יֵרָא מִמֶּנּוּ. הִסֵּר מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁגָחָתָהּ, וְתִרְאָה אִם יִפְחַד מִמָּךְ אִם לֹא.

בֹּא רָאָה, בְּשִׁעְתָּא צָרָה, כְּשִׁנְתָּן חֵלֶק אֶחָד לְצַד הַזֶּה לְהַתַּעֲסֵק בּוֹ, נִפְרֹד אַחֵר כְּךָ מִהֶפֶל. כְּמוֹ זֶה שְׁעִיר בְּרָאשׁ חֲדָשׁ, שְׁעִיר בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּדִי שִׁיתַּעֲסֵק בּוֹ וַיַּעֲזֹב אֶת יִשְׂרָאֵל עִם מִלְכָּם, וְכָאֵן הִגִּיעַ זְמַן לְטַל חֵלֶק זֶה מִכָּל זֶרַע אֲבָרָהָם בְּצַד הָאַחֵר, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (בְּרָאשִׁית כב) הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוֹרוֹ וְגו'.

וּבֹא רָאָה, בְּשִׁעְתָּא שְׁאָמַר מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ, רַעֲיָה מִמֶּנּוּ לְעִשּׂוֹת דִּין בִּישְׂרָאֵל, שְׁהָרִי דִּין הָיָה לוֹ עַל אֲבָרָהָם לְתַבַּע מִן הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה דִין בִּיצְחָק כְּשֶׁהִקְרַב עַל גְּבִי הַמְזֻבָּח, שְׁהָרִי לֹא הָיָה לוֹ לְהַחֲלִיף קְרִבָּן שְׁמֻזְמָן עַל הַמְזֻבָּח בְּאַחֵר, [וְכֵן בְּכָל צַד שְׁלוֹן] כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר לֹא יִחֲלִיפִנּוּ. וְכָאֵן עָמַד יִצְחָק עַל גְּבִי הַמְזֻבָּח וְלֹא הִשְׁתַּלֵּם מִמֶּנּוּ קְרִבָּן וְלֹא נַעֲשֶׂה בּוֹ דִין, וְרַעֲיָה אֶת זֶה מַעֲם הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שְׂרַעָה אֶת דִּינוֹ שֶׁל יוֹסֵף לְכַמָּה דּוֹרוֹת מֵאַחֵר יוֹתֵר, וְכָל מַה שְׂרַעָה - רַעֲיָה בְּדֶרֶךְ דִּין.

וּמֵאוּתוֹ זְמַן שְׁנָצַל יִצְחָק וְהִתְחַלֵּף קְרִבָּנוֹ, הַזְמִין לוֹ הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקַטְרָג זֶה לְחַלְקוֹ, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוֹרוֹ. וְכָאֵן הִגִּיעַ לְטַל חֵלֶקוֹ עָלָיו מִכָּל זְרַעוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם וְלֹא יִקְרַב לְצַד אַחֵר.

וְהֶפֶל בֹּא בְּדִין (אֲצִלוֹ). כְּמוֹ שֶׁהוּא דִין - כְּךָ נִדּוּן. מִשּׁוּם שֶׁאִיּוֹב מִקְרִיבִי הַעֲצָה שֶׁל פָּרְעָה הָיָה, וְכִשְׁעָמַד פָּרְעָה עַל יִשְׂרָאֵל, רַעֲיָה לְהָרִג אוֹתָם. אָמַר לוֹ, לֹא, אֲלֹא קַח מִמוֹנִים וְשִׁלַּט עַל גּוֹפָם בְּעִבּוּדָה קָשָׁה, וְאַל תִּתְּרֵג אוֹתָם. אָמַר לוֹ הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲתִיף, בְּאוֹתוֹ דִין מִמֶּשׁ תִּתְּרֵהּ נִדּוּן. מַה כְּתוּב? (אִיּוֹב ב) אוֹלָם שָׁלַח נָא יָדְךָ וְגַע אֶל עֲצָמוֹ וְאַל בְּשָׁרוֹ וְגו'. בְּמָה שֶׁהוּא דִין - כְּךָ נִדּוּן. וְאַף עַל גֵּב שֶׁבְּכָל הַשָּׂאָר הָיָה יֵרָא מִהַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ב) אוֹלָם שְׁלֹוֹ זֶה יָדָהּ וְזֶה אֵל עֲצָמוֹ וְאֵל בְּשָׁרוֹ וְזֶה.
בְּמִה דְּאִיהוּ דָּן, הָכִי אֲתִידָן. וְאֵף עַל זֶה דְּבִכָּל שְׁאָר
הָיָה דְּחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

תָּא וְזִי, מִה כְּתִיב, אֵף אֵת זִפְשִׁי שְׂמֹור. וְאֲתִיְהִיב לִיה
רְשִׁי, לְמִשְׁלֵט עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין רְזָא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית
ו') קִין כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי וְאִיקְמוּדָהּ, בָּא לִפְנֵי וְדָא, וְדָא
אִיהוּ (שְׁלֹוֹ ק"ט ע"א) קִין כָּל בְּשָׂרָא, וְלֹא רִוּוּא.
וְאִתְּמַר, דְּאִיהוּ קִין דְּאִתִּי מִסְטָרָא דְּוִזְשָׁה, כְּמִה דְּאִתִּי
אָמַר, (אִיּוֹב כ"ו) קִין שֵׁם לוֹזֶשֶׁךְ וְלִכָּל תְּכַלִּית הוּא
וְזִקְרָא. וְלִכָּל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּאִתִּי קִין אֲוִירָא, וְאִקְרִי
(דְּנִיָּאל י"ב) קִין הֶמְמִין, וְדָא אִיהוּ קִין אֲוִירָא, מִסְטָרָא
דְּשְׂמַמָּלָא, דְּאִיהוּ וִזְשָׁה. וְעַל דָּא אֲתִיְהִיב לִיה רְשִׁי
בְּעֲצָמוֹ וּבְשָׁרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִי הָכִי, לֹא בְּדִינָא הָיָה, אֲלֹא
בְּמִימַר הָהוּא מְקַטְרָגָא, דְּאִסִּית לִיה, וְאִסְטִי לִיה.
אֲלֹא, כִּלְא בְּדִינָא הָיָה, וְהָכִי אָמַר לֹא אֲלִיהוּא, (אִיּוֹב
ל"ד) כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם לֹו וְכֹארוֹ אִישׁ יִמְצִיאָנֹו. וְהָכִי
הָיָה כְּמִה דְּאִתְּמַר, כְּמִה דְּאִיהוּ גִזְרָא, הָכִי אֲתִגְזֹר עָלֶיהָ.

וְהָאִי דְּאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ וְזִי, וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ
לֹא כְּתִיב, אֲלֹא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בֵּיה קִיָּימָא בְּדַעְתִּיהָ,
דְּאִיהוּ וְזִיב דְּהָא תַסִּיתְנִי, כְּמִה דְּאָמַר (אִיּוֹב י') וְעַל
עֲצַת רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ. (אָמַר אִיּוֹב אֲתַפְתִּית עַל מִימַר
דְּהָהוּא מְקַטְרָגָא) כְּנִוְנָא דָּא, (תַּהֲלִים ע"ה) וְיַפְתֹּוהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבְלִשְׁוֹנָם יִכְבְּדוּ לֹו. וְיַפְתֹּוהוּ וְיִכְבְּדוּ לֹו. לֹא
כְּתִיב, אֲלֹא וְיַפְתֹּוהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם קִיָּימָא מִלָּה דָּא
דְּהָא אֲתַפְתֶּהָ. (דָּף ל"ג ע"ב) אָמַר רַבִּי אֲבָא, כִּלְא הוּא
שְׁפִיר, אֲבָל הָכִי אֲוִלִּיפְנָא, דְּתִנֵּן, סְלִיק וְאִסְטִין. וְכִי
אִיהוּ יָכִיל לְאִסְטָנָא, אִין. דְּהָא אִיהוּ (רִישׁ וִישׁב תִּיקוֹן
קמ"א) מִלָּה זְקֵן וְכִסִּיל, דְּכְּתִיב, (קִהֲלֹת ד') טוֹב יִלְד
מִסֶּכֶן וְזִיב מִמֶּלֶךְ זְקֵן וְכִסִּיל. וְעַל דָּא, יָכִיל לְאִסְטָנָא
לְבַר זֶשׁ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּאִיהוּ מְהִימֵן עַל עוֹבְדֵי
דְּבִנֵּי זָשָׁא.

תָּא וְזִי, הָאִי בְּדִינָא דְּיוֹזִיד, אֲבָל בְּדִינָא דְּעֲלָמָא,
כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית י"א) וַיֵּרֶד יְיָ לְרָאוֹת. (בְּרַאשִׁית י"ז)
אֲרִדָּה זֶה וְאֲרָאָה. דְּלֹא אֲתִיְהִיב מְהִימְנוּתָא אֲלֹא
בְּיָדֶיהָ בְּלִוְוִדוּיָהּ, דְּהָא לֹא בַּעַל לְאֻבְדָּא עֲלָמָא, עַל
מִימַר דְּהָהוּא מְקַטְרָגָא, דְּתִיַּאבְתִּיהָ אִיהוּ תְּדִיר
לְשִׁינָאָה. מְנַלְן דְּכְּתִיב, (אִיּוֹב כ"ו) קִין שֵׁם לוֹזֶשֶׁךְ

בָּא וְרָאָה מִה כְּתוּב, אֵף אֵת נִפְשִׁי שְׂמֹור. וְנִתְּנָה
לֹו רְשׁוּת לְשַׁלֵּט עַל הַבְּשָׂר, מִשּׁוּם הַסּוּד שְׁכָתוּב
(בְּרַאשִׁית ו') קִין כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי, וּפְרָשׁוּהָ, בָּא
לִפְנֵי וְדָאִי. וְזִיב קִין כָּל בְּשָׂרָא, וְלֹא רִוּוּ. וְנִתְּנָמַר
שְׁהוּא קִין שְׂבָא מִצַּד הַחֲשָׁךְ, כְּמוֹ שְׁנִתְּנָמַר (אִיּוֹב
כח) קִין שֵׁם לַחֲשָׁךְ וְלִכָּל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר.
וְלִכָּל בְּשָׂרָא, מִשּׁוּם שֵׁם קִין אַחֵר, וְנִקְרָא קִין
הֶמְמִין, וְזִיב קִין אַחֵר מִצַּד הַשְּׂמָאל שְׁהוּא חֲשָׁךְ,
וְלִכָּן נִתְּנָה לֹו רְשׁוּת בְּעֲצָמוֹ וּבְשָׁרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִם כֵּן, לֹא בְּדִין הָיָה, אֲלֹא
בְּמִתְּנָא אוֹתוֹ מְקַטְרָג שְׁהִסִּית אוֹתוֹ וְהִסְטָה
אוֹתוֹ, אֲלֹא הִפֵּל הָיָה בְּדִין. וְכֵן אָמַר לֹו
אֲלִיהוּא, (שֵׁם לד) כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם לֹו
וְכֹארוֹ אִישׁ יִמְצִיאָנֹו. וְכֵן הָיָה כְּמוֹ שְׁנִתְּנָמַר,
כְּמוֹ שְׁהוּא גִזְרָא - כֵּן נִגְזֹר עָלֶיהָ.

וְזִיב שְׂאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם. וְתַסִּיתְנִי
לְבַלְעוֹ לֹא כְּתוּב, אֲלֹא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בּוֹ עוֹמֵד
בְּדַעְתּוֹ, שְׁהוּא חֲשַׁב שְׁהִרִי תַסִּיתְנִי, כְּמוֹ שְׂאָמַר
וְעַל עֲצַת רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ. [אָמַר אִיּוֹב, הֲתַפְתִּית
עַל דְּבָרִי אוֹתוֹ מְקַטְרָג] כְּמוֹ זֶה (תַּהֲלִים עח)
וְיַפְתֹּוהוּ בְּפִיָּהֶם וּבְלִשְׁוֹנָם יִכְבְּדוּ לֹו. וְיַפְתֹּוהוּ
וְיִכְבְּדוּ לֹו לֹא כְּתוּב, אֲלֹא וְיַפְתֹּוהוּ בְּפִיָּהֶם.
בְּפִיָּהֶם עוֹמֵד הַדְּבָר הַזֶּה, שְׁהִרִי הֲתַפְתֶּהָ.
אָמַר רַבִּי אֲבָא, הִפֵּל הוּא יָפָה, אֲבָל כֵּן לְמַדְנִי,
שְׁשִׁינִי, עוֹלָה וּמַסְטִין. וְכִי הוּא יָכֹוֹל לְהַסְטִין?
כֵּן, שְׁהִרִי הוּא מִלָּךְ זְקֵן וְכִסִּיל, שְׁכְּתוּב (קִהֲלֹת
ד) טוֹב יִלְד מִסֶּכֶן וְזִיב מִמֶּלֶךְ זְקֵן וְכִסִּיל. וְעַל
זֶה יָכֹוֹל לְהַסְטִין לְאָדָם. מִה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שְׁהוּא נִתְּנָא עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם.

בָּא רָאָה, זֶה בְּדִין הַיָּחִיד, אֲבָל בְּדִין הָעוֹלָם
כְּתוּב (בְּרַאשִׁית יא) וַיֵּרֶד ה' לְרָאוֹת. אֲרִדָּה נָא
וְאֲרָאָה. שְׁלֹא נִתְּנָה הָאֲמוּנָה אֲלֹא בְּיָדוֹ לְבִדּוֹ,
שְׁהִרִי לֹא רָצָה לְאָבֵד אֵת הָעוֹלָם עַל מִתְּנָא
אוֹתוֹ מְקַטְרָג שְׁתַּשׁוּקְתּוֹ תְּמִיד לְהַשְׁמִיד. מְנַלְן
לְנֹו? שְׁכְּתוּב (אִיּוֹב כח) קִין שֵׁם לַחֲשָׁךְ וְלִכָּל
תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר. לְהַשְׁמִיד הִפֵּל הוּא חוֹקֵר.
וְזִיב קִין כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי, וְדָאִי כִּדִּי לְהַשְׁמִיד.

וְכֹא רָאָה, וְיָהִי הַיּוֹם וְיִבְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים
לְהַתְּיָצֵב עַל ה', כְּמוֹ שְׁנִתְּנָמַר. וְאוֹתוֹ יוֹם
עוֹמְדִים שְׁנֵי צַדִּיקִים כְּנֶגֶד בְּנֵי הָעוֹלָם. כָּל אוֹתָם
שְׂבָאִים לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַשׁוּבָה

ובמעשים טובים, הם זוכים להיות כתובים
אצל אותו צד שהוא חיים, ומוציא תוצאות
חיים. ומי שהוא מצדו, נכתב לחיים. וכל אותם
שבאים במעשים רעים לאותו צד, הם נכתבים
לאותו צד אחר שהוא מות, ונקרא מות, ובו
שורה המות.

(לכוון על רבי שמעון שיעמוד לזכות כל
הלומדים והדבקים בזהוה)

ובאותו יום עומדים שני הצדדים הללו
- חיים ומות. יש מי שנכתב לצד
החיים, ויש מי שנכתב לצד המות.
ולפעמים שהעולם שרוי באמצע. אם
עומד צדיק אחד בעולם שעומד
עליהם, כלם עומדים ונכתבים לחיים.
ואם רשע אחד מקריע את העולם, כלם
נכתבים למיתה.

ואותו הזמן העולם היה עומד באמצע, ואותו
מקטרג רצה להסטין. מיד מה כתוב? השמט
לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו'.
כיון שנודע הוא לבדו, מיד החזיק בו המקטרג.
ועל זה שנינו שלא צריך לאדם להפרד מכלל
של רבים, כדי שלא ירשם לבדו, ולא יקטרגו
עליו מלמעלה.

שכתוב בשונומית, (מלכים ב' ד) ותאמר בתוך
עמי אנכי ישבת. לא רוצה להוציא את עצמי
מכלל של רבים. בתוך עמי יושבת עד יום זה,
ובתוך עמי - בכלל אחד נודעת למעלה. וכאן
איוב, כיון שנודע למעלה ונרשם, מיד החזיק
בו המקטרג ואמר, החנם ירא איוב אלהים!!
כל מה שפחד ממך והתחזק, לא לחנם עשה,
הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'. אבל טל את
כל הטוב שאתה עושה לו, ומיד אם לא על
פניך יברכך. יעזב אותך וידבק בצד האחר,
שהרי עכשו בשלחנך הוא אוכל. סלק ממנו את
שלחנך, ונראה ממי הוא ואיזה צד ידבק.

מיד - ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו
בניך. להראות שיראת איוב לקדוש-ברוך-הוא
הוא כדי לשמר עשרו. ומכאן למדנו, שכל
אותם היראים מהקדוש ברוך הוא משום עשרם

ולכל תכלית הוא וזוהר. לשיצאה כלא, הוא וזוהר.
ודא איהו קין כל בשר בא לפני, ודאי בגין לשיצאה.

ותא וזוי, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי.
במה דאתמר. והוא יומא, קיימין תרין סטריין, לקבלא
בני עלמא. כל אינון דאתיין קמי קודשא בריה הוא
בתיבתא ובעובדין טבין, אינון זכין למהוי כתיבין
לגביה דהוא סטרא דאיהו וזיין, ואפיק תוצאות
זיין. ומאן דאיהו מסטריה, אכתיב לזיין. וכל אינון
דאתיין בעובדין ביישין, אינון כתיבין למהוא סטרא
אורא דאיהו מותא, ואקרי (רס"ה א') מות, וביה שריא
מותא.

Meditate on Rabbi Shimon to stand for all the
people that cling to the Zohar

ובהוא יומא, קיימין אלן תרין סטריין: זיין, ומות.
אית מאן דאכתיב לסטרא דזיין. ואית מאן
דאכתיב לסטרא דמות. ולזמנין דעלמא שריא
באמצעיתא, אי קיימא וזד זכא בעלמא, דאכרע
עליהו, כלהו קיימין ואכתיבו לזיין. ואי וזד וזיין
אכרע עלמא, כלהו אכתיבו למיתה.

והוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, והוא
מקטרגא בעא לאסטאה. מיד מה כתוב, השמט לבך
על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו'. כיון
דאשתמודע איהו בלוודוי, מיד אתקיף ביה מקטרגא.
ועל דא תנינן, דלא אצטריך ליה לבר גט לאתפרשא
מכלל דסגיאין, בגין דלא יתרישם איהו בלוודוי,
ולא יקטרגון עליה לעילא.

דכתיב, בשונומית, (מלכים ב' ד) ותאמר בתוך
עמי אנכי ישבת. לא בעינא לאפקא גרמי מכלל דסגיאין,
בתוך עמי יתיבנא, עד יומא דא, ובתוך עמי, בכלל
וזדא אשתמודע לעילא. והכא איוב, כיון דאשתמודע
לעילא ואתרישם, מיד אתקיף ביה מקטרגא, ואמר
הזנם ירא איוב אלהים, כל מה דדחיל קף ואתתקף,
לאו למננא עבדי, הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'.
אבל טול כל האי טבא דאנת עבד ליה, ומיד אם לא
על פניך יברכך. ישבוק קף, ויתדבק בסטרא אורא,
דהא השתא בפיתורא איהו אכיל, סליק פיתורא בגייה,
ונזוי ממאן איהו, ובאן סטרא יתדבק.

או בנייהם, זו אינה יראה פראוי. ועל פן קטרג אותו מקטרג ואמר, החננס ירא איוב אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל כך הוא ירא ממך. ונתנה לו רשות לקטרג בו ולהראות שלא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא באהבה.

שפיון שהתנסה, יצא מהדרך ולא עמד בקיומו. מה כתוב? בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא בשפתיו, אבל בראיונו חטא, ואחר כך חטא בכל.

ואם תאמר שלא מתנסה בן אדם, הרי כתוב ה' צדיק יבחן וגו'. ומשום כך התנסה איוב. ואף על גב שלא עמד בקיומו פראוי, לא יצא מתחת רשות אדונו להדבק בצד האחר.

וכמה היה אותו נסיון שלו? שנים עשר חדשים השלטון של אותו הצד האחר, כמו ששנינו דין הרשעים בגיהנם שנים עשר חדשים, ומשום שלא דבק בצד האחר, כתוב (איוב מב) וה' ברוך את אחרית איוב מראשיתו.

רבי שמעון אומר, זה של איוב אינו נסיון של הקדוש ברוך הוא כמו נסיון של שאר הצדיקים, שהרי לא כתוב והאלהים נסה את איוב כמו שכתוב (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. שאברהם הוא בידי הקריב את בנו היחיד לקדוש-ברוך-הוא, ואיוב לא נתן כלום, ולא מסר לקדוש-ברוך-הוא כלום.

ולא נאמר לו, שהרי גלוי לפניו שלא יכול לעמד בו, אבל נמסר ביד המקטרג, ובדין של הקדוש ברוך הוא נעשה, והקדוש ברוך הוא העיר את הדין [בדין] הזה אל אותו מקטרג אליו. זהו שכתוב השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (שם ד) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה. מקץ ימים ולא מקץ ימין. הוא דחה את קץ הימין, והתקרב לקץ הימים. והרי בארנו, (דניאל יב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאיזה קץ? לקץ הימין או לקץ הימים? עד שאמר לו לקץ הימין. ועל זה דוד פסח ואמר,

מיד, ויאמר יי אל השטן הנה כל אשר לו בידך. לאוונאה, דדוילו דאיוב לגביה דקודשא בריך הוא, הוא לנטרא עותריה. ומהכא אוליפנא, דכל אינון דדוילין ליה לקודשא בריך הוא, על עותרייהו, או על בנייהו, לאו איהו דוילו כדקא יאות. ועל דא קטרג ההוא מקטרגא ואמר, הוונם ירא איוב אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל דא איהו דויל לך ואתייהיב ליה רשו לקטרגא ביה, ולאונאה, דלא פלוו איוב לקודשא בריך הוא ברוימו.

דכיון דאתנסי, נפק מאורווא, ולא קאים בקיומיה, מה כתיב, בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא בשפתיו אבל ברעותיה חטא, ולבתר חטא בכלא.

ואי תימא דלא אתנסי בר נש, הא כתיב (תהלים י"א) ה' צדיק יבון וגו'. ובגין כך אתנסי איוב. ואף על גב דלא קאים בקיומיה כדקא יאות, לא נפק מתווחות רשותא דמריה לאתדבקא בסטרא אנורא.

וכמה הוה ההוא נסותא דיליה. תריסר ירוני, שולטנותא דההוא סטרא אנורא. כמה דתנינן, דינא דוויבא בגיהנם י"ב ירוני, ובגין דלא אתדבק בסטרא אנורא כתיב, (איוב מ"ב) ויני ברוך את (דף כ"ד ע"א) אנורית (גדפס קפ"א ע"ב) איוב מראשיתו.

ר' שמעון אומר, האי דאיוב, לאו נסותא איהו דקודשא בריך הוא, כנסותא דשאר צדיקא, דהא לא כתיב והאלהים נסה את איוב, כמה דכתיב, (בראשית כ"ב) והאלהים נסה את אברהם. דאברהם, איהו בידה אקריב לבניה ויזדאי דיליה לגבי קודשא בריך הוא, ואיוב לא יהיב כלום, ולא מסר ליה לקודשא בריך הוא כלום.

ולא אתמר ליה, דהא גלי קמיה, דלא יכול לקיימא ביה, אבל אתמסר בידא דמקטרגא. ובדינא דקודשא בריך הוא אתעביד, וקודשא בריך הוא אתער דינא (בדינא) דא, ללהוא מקטרגא לגביה, דהא הוא דכתיב, (איוב א') השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (בראשית ד') ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה. מקץ ימים, ולא מקץ ימין. איהו דווח לקץ ימין, ואתקריב לקץ ימים. והא אוקימנא, (דניאל י"ב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאן קץ, לקץ הימין, או לקץ הימים. עד דאמר ליה לקץ הימין. ועל דא

(תהלים לט) הודיעני ה' קצִי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. וכאן מה כתוב? ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ולכן לא התקבל קרבנו, שהרי היה מצד האחר (הפל).

בא וראה מה כתוב? והכל הביא גם הוא. מה זה גם הוא? לרבות זה עם זה. קרבנו לקדוש-ברוך הוא היה הפל, ועקר הקרבן לקדוש-ברוך הוא, ונתן חלקו לצד האחר, כמו שנאמר ומחלביהן. וקין עקרו עשה מקץ ימים, הסוד של הצד האחר, ונתן חלק לקדוש-ברוך הוא, ולכן לא התקבל.

באיוב מה כתוב? והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחייתיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו'. ובמשתה בכל יום מצוי המקטרג, ולא יכול לו. מנין לנו? שכתוב הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב, ולעולם לא נתן לו חלק כלל, שהרי (מה) כתוב והעלה עלות מספר כלם. העולה עולה למעלה למעלה, ולא נתן חלק לצד האחר. שאלמלא נתן לו חלק, לא יכל לו אחר כך, ועל מה שנטל - משלו נטל.

ואם תאמר, למה הרע לו הקדוש ברוך הוא? אלא שאלמלא נתן לו חלק, יפנה הדרך ויסתלק מעל המקדש, וצד הקדשה מסתלק למעלה למעלה. והוא לא עשה כן, ועל כן הקדוש ברוך הוא תבע בדין.

בא ראה, כמו שהוא נפרד ולא הפריד טוב ורע, הוא דן אותו באותו אפן. נתן לו טוב, ואחר כך רע, ואחר כך החזירו לטוב. שכן ראוי לאדם, לדעת טוב ולדעת רע ולהחזיר עצמו לטוב, וזהו סוד האמונה. בא ראה, איוב היה מעבדי פרעה, וזהו שכתוב בו (שמות ט) הירא את דבר ה' מעבדי פרעה.

בא וראה שלא רצה הקדוש ברוך הוא לעקר את איוב ממקומו, שהוא היה מגן (את הפל רצה הקדוש ברוך הוא לעקר ממקומם, איוב היה מגן (איוב חכם היה) על פרעה. כיון שחלש, עשה נקמות לפרעה.)

אמר רבי שמעון, פעת יש לגלות סודות

דוד דיוחל ואמר, (תהלים ל"ט) הודיעני יי קצִי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. והכא מה כתוב ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ובגין כך לא אתקבל קרבניה, דהא מסטרא אורא הוה. (כלא)

תא וזוי, מה כתוב והכל הביא גם הוא. מאי גם הוא. לאסגא דא ברא, קרבניה לקודשא בריה הוא הוה כלל, ועקרא דקרבנא לקודשא בריה הוא, ויהב וזולקא לסטרא אורא, כמה דאת אמר ומוחלביהן. וקין, עקרא עבד מקץ ימים, וזא דסטרא אורא, ויהיב וזולקא לקודשא בריה הוא, ועל דא לא אתקבל.

באיוב מה כתוב, (איוב א') והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחייתיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו', ובמשתה בכל יומא מקטרגא שכיון, ולא יכול ליה. מנא כן. דכתוב, (איוב א') הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב ולעולם לא יהיב וזולקא כלל לגביה, דהא (ז"א מה) כתוב (איוב א') והעלה עלות מספר כולם. עולה סלקא לעילא לעילא, ולא יהיב וזולקא לסטרא אורא. דאלמלא יהיב ליה וזולקא, לא יכול ליה לבתר, וכל מה דנטל מדיכילי נטל.

ואי תימא אמאי אבאישי ליה קודשא בריה הוא. אלא. דאלמלא יהיב ליה וזולקא, יפני ארוזא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד כן, ועל דא קודשא בריה הוא תבע בדינא.

תא וזוי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דן ליה בההוא גוונא, יהיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתווי לבר נש, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולא הדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רזא דמהימנותא. תא וזוי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוא דכתוב ביה, (שמות ט') הירא את דבר יי מעבדי פרעה.

תא וזוי, דלא בעא קודשא בריה הוא לאעקרא איוב מאתריה דאיהו הוה מכסי (ז"א כולא בעא קודשא בהך הוא לאעקרא מאתריהו איוב הוה מכסי) (ז"א איוב וזכים הוה) על פרעה כיון דאתזולש עבד נוקמין לפרעה.

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, דאיעון

שנדרבקים למעלה ולמטה. מה כתוב? בא אל פרעה, הנה צריך (לכתב) לך אל פרעה, מה זה בא? אלא שהכנים אותו הקדוש ברוך הוא חדרים אחר חדרים לתנין אחד עליון תקיף, שפמה דרגות משתלשלות ממנו. ומיהו? סוד התנין הגדול.

ומשה פחד ממנו, ולא קרב אלא לאותם יאורים, ואותן הדרגות שלו, אבל ממנו הוא פחד ולא התקרב, משום שראה אותו משרש בשרשים עליונים.

כיון שראה הקדוש ברוך הוא שמשה פוחד ושלוחים ממנים אחרים למעלה לא יכולים להתקרב אליו, אמר הקדוש ברוך הוא, (יחזקאל כט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאירי. והקדוש ברוך הוא הצטרף לעוף בו קרב ולא אחר, כמו שנאמר אני ה', ופרשוה סוד החכמה, שהתנים הגדול הרבץ בתוך יאירי לאותם בעלי הדין שיודעים בסודות אדונים.

מתרפקין לעילא ותתא, מה כתיב בא אל פרעה, כך אל פרעה מבעי ליה, מאי בא. אלא, דעיייל ליה קודשא בריך הוא, אדרין בתר אדרין, לגבי תנינא ונדא עלאה תקיפא, דכמה דרגין משתלשלין בנייה. ובאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

ומשה דויל בנייה, ולא קריב אלא לגבי אינון יאורין, ואינון דרגין דיכיה, אבל לגביה דויל ולא קריב, בגין דזומא ליה משתרש בשרשין עלאין.

כיון דזומא קודשא בריך הוא דדויל משה, ושליחו ממן אוורגין לעילא, לא יכולין לקרבא לגביה. אמר קודשא בריך הוא, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו. וקודשא בריך הוא אצטרף לאנוא ביה קרבא, ולא אנוא. כמה דאת אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דזומא דהתנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו לאינון מארי מדין, דידיעין ברזין דמאריהון.

מתוך פרשת פינחס דף רלא עמ' ב

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא כורסייא למלכא, למידן כל עלמא. וישראל
עאלין בקדמייתא בדינא קמיה, דליפוש רומי. (ס"א קמיה דליפוש רוגזא) תנן ומשפט
עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה.
אמאי תרי יומין. בגין דאינון תרי בי דינא, דמתוכרן כוודא. דינא עלאה, דאיהו
קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפא, ותרומיהו משתכחי.

ועל דא לא ידעי הני בבכאי, רזא דיבבא ויכלותא, וכל ידעי דתרומיהו אצטריכו,
יכלותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפא, גנוזי גנוזי רפא. אינון לא
ידעי, ועבדין תרומיהו. ואנן ידעינן, ועבדינן תרומיהו. (ס"א ועל דא רזא דיבבא ויכלת
ותרומיהו אצטריכו, הני בבכאי, אינון לא ידעי, ועבדין תרומיהו.) וכלא נפקין לארוח
קשוי.

פתון ואמר, (תהלים פא) תקעו בנחש שופר בפסח ליום וזנו. תקעו בנחש שופר, מאי
בנחש. דא בי דינא רפא, דאקרי ונחש. בפסח: (כס דעלמא עילאה, כ"ס ה' דא פוזד
יצחק דאיהו כס למלכא עילאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פוזד יצחק. דינא
דאתפסיא תדיר, דלאו איהו דינא באתגליא. כי וזק, דא דינא רפא. ומשפט, (דא
דינא קשיא) דא דינא ברומי. ותרומיהו אינון כוודא. בגין כף תרין יומין, ותרומיהו
ברזא וזדא. (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה וגו', לא כתיב שמעי, או תוקעי
תרועה, אלא יודעי תרועה. בגין (ס"א כגון) וזכימין דדירין באיירא דארעא קדישא,
אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה, כמה דכתיב, (תהלים ב) תרועם בששט ברזל. מאן
עמא כישראל, דידעין רזין עלאין דמאריהון, למיעל קמיה, ולאתקשרא ביה. וכל אינון
דידעי רזא דתרועה, יתקרבון למיהר באור פניו דקודשא בריך הוא. ודא אור קדמאה
דגניו קודשא בריך הוא לצדיקיא. ועל דא אצטריף למנדע לה.

פרשת אמור דף צ"ט

Scanning before the Shofar blowings

סריקה לפני שמיעת סדרות השופר

אָמַר רַבִּי וְיִיא, אֶלְמָלָא לָא זְכִינָא בְּעֵלְמָא, אָלָא לְמִשְׁמַע
בּוֹלִין אֶלִין דִּי. זְכָאָה וּוּלְקִיָּהוֹן דְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּתָא,
וְיַדְעִין אוּרוּזִי דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלִהוֹן בְּאוּרִיָּתָא,
עַלִיָּהוּ כְּתִיב (תהלים צ"א) כִּי בִי וְיִשְׁקֶנִי וְאֶפְלָטָהוּ. וְכְתִיב
אֲנוּלָצָהוּ וְאֶכְבְּדָהוּ. (ויקרא כ"ג) בּוֹדֵשׁ הַשְּׂבִיעִי בְּאֶחָד
לַחֹדֶשׁ, רַבִּי יִצְחָק פְּתוּחַ, (תהלים פ"א) תִּקְעוּ בּוֹדֵשׁ שׁוֹפָר
בַּכֶּסֶה לְיוֹם וְזָמֵן. זְכָאִין אִינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, מִן כָּל אוּמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרֵעִי
בָּהוּ, וּמֵאַתֵּר רְוִיָּקָא קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב,
(יהושע כ"ד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְאוּזָאָה,
הֵדָּא מֵאַתֵּר רְוִיָּקָא אֲתֵרֵעִי בָּהוּ, וְקָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, וְכְתִיב,
(יהושע כ"ד) וְאַקְוֹז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרָהָם מֵעֶבֶר הַנָּהָר
וְזָו. הִנֵּי קָרָאִי אֵת לְאַסְתַּכְלָא בָּהוּ, וְכִי כָל יִשְׂרָאֵל לָא הָווּ
יַדְעֵי דָּא, וְכָל שְׂכַן יְהוּשֻׁעַ.

אָלָא אוּרִיָּתָא כּוּלָּהּ סְתִים וְזָלִיא, כְּמָה דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא
סְתִים וְזָלִיא, בְּגִין דְּאוּרִיָּתָא כּוּלָּהּ שְׁמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל
דָּא אִיהִי סְתִים וְזָלִיא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וַיְהוֹשֻׁעַ הָווּ
יַדְעֵי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי. אָלָא וְדָאִי סְתִימָא דְּמִלְכָּה,
טִיבוּ סְגִי עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְרֵעִי בָּהוּ
בְּאַבְהָתָא, וְעֶבֶד לֹון רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה לִיקְרִיָּה, וְאַפִּיק
לֹון מִזֵּו נִהָרָא עֲלָאָה יְקִירָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא דְּכָל בּוֹצִינִין,
בְּגִין דְּיִתְעַטֵּר בָּהוּ. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, כֹּה אָמַר יי בְּעֶבֶר
הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנָּהָר: הַהוּא נִהָר

ד'אש'תמוד'ע, ואת'יד'ע.

מעולם, מאי קא בעי ד'כא. אלא לאוואה וזכמתא. מעבר
הנהר מעולם, אלא ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר
הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאוואה טיבו וקשוט ד'עבד
קודשא בריך הוא לישראל. ואקוץ את אביכם את אברהם
מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה
בההוא נהר, כמו יצחק ד'אתדבק ביה בסטריה
ל'אתתקפא.

תא וזוי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דינן נפקי
בסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינוי) בבנוי,
כדין עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכורסיא דינא
אתתקן, ומלכא קדישא יתיב על כורסיא דינא, ודאין
עלמא, כדין, תקעו בוזדש שופר בכסה ליום וזגנו. ופאין
אינון ישראל, דידיעין לסלקא כורסיא דינא, ולתקנא
כורסיא ד'רוזמי. ובמה. בשופר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין
סגיאין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד פאן לא
אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא בריא דמלה,
דישראל בעיין ביומא דינא (נ"א דא), שופר, ולא קרן.
בגין דקרן הא אתיידע באן אתר איהו, ול'אתדבקא דינא
לא בעינא. אבל הא תנינן, במלין ובעובדא, בעינן לאוואה
ול'אתערא מלין סתימין.

דף צ"ט ע"ב

תא וזוי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא ביה,
אסתלק ולא נהיר לבנין, כדין דינא אתער, וכרסון אתתקנו
לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצחק אקרי, תוקפיה (דף צ"ט

ע"ב) ד'יצוֹק, תושבֹוֹתִיה ד'אַבְהֶן, כּד אֶסְתַּלַּק הֵהוּא שׁוֹפֵר
גָּדוֹל, דְּלֹא יִנָּקֵא לְבָנִין, כִּדִּין יִצְוֹק אֶתְתַּקֵּף, וְאֶתְתַּקֵּן לְדִינָא
בְּעֵלְמָא.

וְכִד אֶתְעַר הֵאִי שׁוֹפֵר וְכִד בְּנֵי נְשָׂא תִיבִין מִוּטְאִיהוֹן, בְּעִין
לְגַדָּא קוֹל שׁוֹפֵר מִתְתָּא, וְהֵהוּא קָלָא סָלִיק לְעֵילָא, כִּדִּין
אֶתְעַר שׁוֹפֵרָא אֲוֹרָא עֲלָאָה, וְאֶתְעַר רִזְזוּמִי, וְאֶסְתַּלַּק דִּינָא.
וּבְעִינָן לְאֲוֹזָאָה עוֹבְדָא בְּשׁוֹפֵר, לְאֶתְעַרָּא שׁוֹפֵרָא אֲוֹרָא,
וְלֶאֱפָקֵא בְּהֵאִי שׁוֹפֵר לְתַתָּא, אֵינֹון קָלִי, לְאֲוֹזָאָה דְּכָל אֵינֹון
קָלִין דְּלְעֵילָא, דְּכָלִיכֹון כָּלְהוּ בְּהֵהוּא שׁוֹפֵר עֲלָאָה, יִתְעַרוֹן
לְנֶפֶקֵא.

וּבְהֵי קָלִין דְּלְתַתָּא, יְהִבִּין יִשְׂרָאֵל וְזִיכָּא (לְרוּזְמִי מִתְתָּא
וְאֶתְעַר שׁוֹפֵר גָּדוֹל) לְעֵילָא, וְעַל דָּא בְּעִינָן לְזִמְנָא שׁוֹפֵר
בְּיוֹמָא דָּא, וְלְסִדְרָא קָלִין, לְכוּנָא בֵּית בְּגִין לְאֶתְעַרָּא שׁוֹפֵר
אֲוֹרָא, דְּבֵית כָּלִיכֹון קָלִי לְעֵילָא. (וְלְסִדְרָא קָלִין בְּשׁוֹפֵר).

Meditation and scanning for the actual blowing

10 blowings in a group, three sets for right, left and central

ת - Tekiah, is a long straight blast

שׂ - Shevarim is three medium wailing blasts

ר - Teruah is nine or more quick blasts

To hear an example of the Shofar blowing of one set (Tekiah, Shevarim, teruah, Tekiah) click here: <http://www.jewishmag.com/71mag/shofar/shofar.mp3> and <http://www.piney.com/sonsshophar.au.snd>

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=0jR20-0sy1Y>

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת

תְּרִירָת - תְּרִירָת - תְּרִירָת

Total of 30 sounds. The last Tekiah is called 'Gedolah', meaning big and it is long Tekiah that ends when the air from the lungs runs out.

This is repeated three times to make 90 sounds. At the end of the connection there are 10 more blasts

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּרִירָת

The meditation here is about nullifying all impurities that our negative actions brought on our souls.

We gain that with the power of the second sequence of the Ana B'Koach

קָרַע שִׁטָּן

קָבַל רִנַּת עַמְּךָ שָׁגֵבְנוּ טָהֲרֵנוּ נֹרָא

Kabel Rinat Amecha Sagvenu Taharenu Norah

And especially when it empowered with the YHVH name 'weaved' in (as below).

יִקְהַרְוֶהָ יִשְׁהַטְּוֶנָה

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לגביה דאברהם, ושריא ברישיה, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקן לכורסיא. ובספרא דאגדתא תנינן, בשעתא דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסיא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לזוברא) לתברא תוקפי רגיון. ודא סדרא תניינא, ההוא קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינין דאתערון (ס"א דאתערון) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. פיון דיצוק אתער, וזומי לאברהם מתקן לכורסיא לקיימא קמיה, כדין אתכפיא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעותא, בגין לתברא וזילא ותוקפא דדינא קשיא, הדיא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורזומי מתערין, ומטי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזומי לאברהם מתקן בגיסא אוזרא, כדין אוזידן תרווייהו ביה דיצוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא וכלא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, כלהו סדרא ווד.

סדרא אוזרא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דחליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצוק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו וזמאן לאברהם לגבייהו, ואתכפיין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. כדין אתכפיין כלהו, ומשתכזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני כלהו סדרא אוזרא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעינא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצוק כמלקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, וכלא יפוק בתוקפוי לבר, כדין דינין כלהו אתכפיין, ורזומין אתער. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיבתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלון ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אתדר ההוא שופר עלאה, וכד אתדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אוזרא רביי, וכדין וזידו אשתכח בכלא, וקודשא בריך הוא מרום על עלמא. זכאה וזולקיהון דישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרזומי, ולתקנא כלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעלמא, כמיה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום וגו'. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיגרא אתפסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, ופוי וכסי ואנעל פתווא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תימא, איך אתייהיב ליה רשו ליההוא מקטרגא לזופא ולמתבע דינא. אלא ודאי בינא דהאי מקטרגא, שוי קודשא ברין הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידינא, למתבע קמיה כל דינן דעלמא, דהא קודשא ברין הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למחוי דחילו דקודשא ברין הוא סלקא, ושריא על כלל. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא ברין הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסא פתווא דמלכא, וסיגרא אתוּפּיּא לזו, עד דיתגזר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלל אתגלי קמי קודשא ברין הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלל כגוונא ודא עילא אתקין ותתא, כורסיא דדינא בהאי יומא, וסגירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל זוד וזוד כפום ארוזי, וכפום מה דעבד. וסגירא אתקין וסגירא על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינן עיני יי, דאינן משיטטי בכלל עלמא. וכמיה אינן עיני יי, דלית לון ווושבנא, דקא אולי ומשיטטי בכלל עלמא, וזומאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינן דלא משיטטין וכל מסתכלין בעובדיהון, דהא לזבייהו קיימין אלן סגירא מלכא, ומשיטטין וזומאן כל מה דאינן עבדין, וקאמרי, דהא אינן סלקי וסגירא קמי מלכא. והאי סגירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבד דינא, פלוני עבד כה. והא דקא סגירא, ועד דקודשא ברין הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסגירא. כדן אינן סגירא סגירא.

וכלא אכתיב קמי מלכא בפתיקא. בבי מלכא אית זוד היכלא. היכלא דא מלכא אשא וזורא, והאי אשא מתגלגל בפלגא, וליהט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לזו האי היכלא, אית היכלא אוזורא, מלכא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סגירא כל סגירא קמי מלכא. אינן סגירא (ג"א סופרין) גטלין מההוא פלגא דאשא וזורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

וכדן מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידינא, דלמא בין כה ובין כה יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתיקין נקריעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינן דבי זכותא קיימי קמיה, כרוזא קם וקריז, פלוני עבד כה, מאן יוליף עליה זכותא, אי אית מאן דיוליף עליה זכותא, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסגירא.

וכלא ידע קודשא ברין הוא, אמאי אגטריה לכלל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאוואה דכלל עביר בארוז קשוט, וזיווא קמיה מאן דאשתויב בן דיניה. ואי תימא מנען. האי, אתמסר לזוכימי, ואפילו למאן דלא ידעי,

מאן דבעי לאסתכלא, ישגו במה דאיהו באתגללא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא כגוונא וזדא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו כגוונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיא דדינא, סגטירא קא אתי וזופי פתווא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רזים ליה לדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אוהב משפט. נצו רזימו דבגוי, לרזימו דדינא. ובשעתא דסגטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רזימו מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא דהוא קלא, כליא באשא ורזווא ומיא, ואתעביד מזייהו קלא וזדא, ואתער קלא אוזרא לעילא, כד דהוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדן כל טענות דקא טעין דהוא מקטרנא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצוק בלוודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל וזד כפום אורזוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כו) ותכהן עיניו מראות, דנפיק מזיה מאן דאושף אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רזימא דנפשה, בנה רזימא דאתמסר לה ביומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באיגון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ועש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. כין דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא וידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, כדן ורזו את רזו בגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, נזו רזנא, וזדי לבא, וכלא איהו רזימו.

כין דאיהו אתכליל ביעקב, כל איגון וזילין ותוקפין ורזנא דהו זמין, אתבדרו, וכלא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בודוה ובברכאן. ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצוק אביו, ביומא דא, בודוה, ובברכאן עלאין, ועשו אוזי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, וזיד ליעניה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשכונא.

ויחזר יצוק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכללא דיעקב, דאיהו בודוה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה. כשמוע עשו את דברי (יצוק) אביו ויצעק צעקה וגו'. רזימו דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני הארץ וגו'. אלן תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, למיזל אבתריה, ולקטרנא ליה תדיר.

ויעקב אויל באיגון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתתבא בעיה. תב בתויבתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדן ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, בלהו מקטרגי זמין לקטרנא לון, מיד

וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּיצֹר לוֹ וַאֲסָגִי בַצְלוֹתָיו וּבַעֲוֹתָיו. (בראשית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־הָאֱלֹהִים אֲבִי אֲבִרָהִם וְאֶל־הָאֱלֹהִים אָבִי וְגו'. עַד הַנִּטִּיל עֵינָא וַאֲמַר, כִּי אָמַר אֲכַפְרָה כְּנִי בַּמְנוּחָה הַהוּלָכֶת לִפְנֵי וַיִּקְוָה מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מְנוּחָה וְגו', עַל־זֶם מֵאֲתָיִם וּתְנִישִׁים עֲשָׂרִים רוּחִלִים מֵאֲתָיִם וְגו'.

גְּמֻלִים וְגו', כִּי הוּא סֵטְרָא דִּילִיָּה. גְּמֻלִים הוּא נְזֻשׁ, כַּמִּין גְּמֻל, בְּשַׁעֲתָא דְּפִתִּי סָמָא"ל לְאָדָם, אֲרָכִיב עַל נְזֻשׁ כַּמִּין גְּמֻל. תְּנִינָן, מֵאֵן דְּרֻבִּי גְמֻל בְּזוֹלָמִיָּה, מִיָּתָה נִקְנְסָה עָלֶיהָ מִלְּמַעְלָה, וְאֲשַׁתְּזִיב מִיָּתָה. וְכָלָא וּזְד.

וּכְדִין, אַהֲדָר עֲשׂוֹ אֲפִטְרוּפּוּסָא דִּיעֲקָב, וַיַּעֲקֹב לֹא בָּעָא דּוּבְשִׁיָּה וְעוֹקְצִיָּה. יַעֲבָר זָא אֲדוּנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ. כְּדִין וַיֵּשֶׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדַרְכּוֹ. אִימָתִי. בְּשַׁעֲתָא זַעֲלִילָה, דְּהָא אַתְּפָרֵשׁ מַעֲמָא קִדִּישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא שְׂבִיק לְזוּזְבִּיהוּן, וְכַפָּר עָלֶיהוּ. כִּיִּין דְּהָא מִקְטָרְגָא אֲזַל בְּהָהוּא דּוּרוּגָא, וְאַתְּפָרֵשׁ מַעֲמָהוּ, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְמוֹזְדִּי בְּבָנִי, מַה כְּתִיב, וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיֵּבֶן לוֹן בֵּית וְגו'. עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם סוּכּוֹת, כִּיִּין דִּיתְבִּי בְּסִכּוֹת, הָא אֲשַׁתְּזִיבוּ מִן מִקְטָרְגָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא וּזְדִי בְּבָנִי. וְכָאָה וּזְלָקִיהוּן בְּהָא עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי. (ע"כ רַעִיא מַהִימָנָא)

תָּא וְזוּי, לְקַבֵּל דָּא, תְּלַתָּא סַפְרִין פְּתִיזוּן בְּיוֹמָא דָּא, וְכַמָּה דְּרוּמִין מַתְעַרְרִין, וְדִינִין קִשְׁיִין אַתְּפָרִין וְעֵאלִין לְדוּכְתִּיָּהוּ. כִּי הוּא לְתַתָּא כְּנוּגָא דְּלַעֲלָא, דִּינִין קִשְׁיִין אַתְּפָרִין וְאַתְּעַבְרוּ מַעֲלָמָא. וּמֵאֵן אִינִין. אֲלִין אִינִין רְשָׁעִים גְּמוּרִים, דְּאִינִין דִּינִין קִשְׁיִין דְּאַתְּפָרִין וְאַתְּעַבְרוּ מַעֲלָמָא. וְעַל דָּא זְכַתִּים וְנִזְוֹתִים וְכו'. אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדָא דָּא הוּא בְּרִירָא דְּמִלָּה, בְּרִיָּה רוּמָנָא דְּשִׁאֲלִנָּא וְרוּוּזָא בְּהִנֵּי מִיָּלִי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב זְכָרוֹן תְּרוּעָה, זְכָרוֹן עַבְדִּינָן, לְכוּנָא לְבָא וְרַעֲוִתָּא, יִשְׂרָאֵל עַבְדִּין זְכָרוֹן לְתַתָּא, בְּמָה. בְּעוּבָדָא, בְּגִין דִּיתַעֲר מִלָּה כְּהָהוּא גְּוֹנָא לְעִילָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב (תהלים פא) בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ דְּאַתְּפָסִיא בֵּית סִיְהָרָא. וְהִיךְ אַתְּפָסִיא. אֲלָא, כִּד קִימָא עֵיבָא, וְשִׁמְשָׁא לֹא זְהִיר, כְּדִין סִיְהָרָא אַתְּפָסִיא, וְלֹא זְהִיר. וְעַל דָּא, מִקְמִי עֵיבָא שִׁמְשָׁא לֹא זְהִיר, כֹּל שְׁכַן סִיְהָרָא דְּאַתְּפָסִיא וְלֹא זְהִירָא. וְעַל דָּא בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ, בְּה"א, דְּאַתְּפָסִיא סִיְהָרָא. וּבְמָה זְהִיר. כֹּלָא בְּתִיבָתָא, וּבְקָל שׁוּפָרָא, דְּכְתִיב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה כְּדִין יי בָּאוֹר פְּנִיָּה יְהִלְכוּן.

תָּא וְזוּי, בְּהָא יוֹמָא אַתְּפָסִיא סִיְהָרָא, וְלֹא זְהִיר עַד בְּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ, דִּישְׂרָאֵל תִּיבִין כְּלָהוּ בְּתִיבָתָא שְׁלִימָתָא, וְאִימָא עֲלָאָה תֵּאבֶת וְנִהֲרַת לָהּ. וְהָא יוֹמָא זְהִירוּ דְּאִימָא זְטָלָא, וְאַשְׁתַּכּוּז וּזִידוּ בְּכָלָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא. יוֹם כַּפּוּר מִבְּעִי לִיה, מֵאֵן יוֹם הַכַּפּוּרִים. אֲלָא בְּגִין דְּתִירִי זְהִירִין זְהִירִין בְּזוּד. בּוּצִינָא עֲלָאָה, זְהִיר לְבוּצִינָא תַתָּאָה. וּבְהָא יוֹמָא מִנְהוּרָא עֲלָאָה זְהִיר. וְלֹא מִנְהוּרָא דְּשִׁמְשָׁא וּבְגִין כִּי בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ כְּתִיב.

רַבִּי אֲבָא שְׁלוּז לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, אִימָתִי וְזוּגָא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּמִלְכָּא קִדִּישָׁא. שְׁלוּז לִיה, (בראשית כ) וְגַם אֲמֵנָה אוֹזוֹתִי בֵּת אָבִי הִיא אֶף לֹא בֵּת אָבִי וְתַהִי לִי לְאִשָּׁה. אַתְּרָגִישׁ רַבִּי אֲבָא, אָרִים קָלִיָּה, בְּכָה וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי בּוּצִינָא קִדִּישָׁא, וּוִי לְעֲלָמָא כִּד תַּפּוּק מִנִּיה, וּוִי לְדָרָא דִּיהוּן בְּעֲלָמָא כִּד תַּסְתַּלַּק מִנְהוּן

וישתארו יתמין מנר. אמר ליה רבי וזיין לרבי אבא, האי דשלוז לך בבל. מאי קאמר.

אמר ודאי לאו זיין דמלכא במטרוניתא, אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה, וכד אתנהרא מניה, קרינן לה קדש דהא מבי אבא נטלא האי. וכדין מוודוגי כוודא, בגין דמלכא קדש אקרי, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל לוי, דנטיל מאתר דאקרי קדש. כדין אוותי בת אבי היא אף לא בת אבי, דהא מבי אבא שמה דא, ולא מבי אימא, ועל דא ותהי לי לאשה, לאוודוגא כוודא, בזמנא דא, ולא בזמנא אוורא, בזמנא דנטלא מבי אבא, ולא בזמנא דנטלא מבי אימא. ויום הפורים אוכוז, דתשמיש המטה אסור, בגין דזיין לא אשתכוז, דהא מבי אימא נטלא, ולא מבי אבא. אמר רבי וזיין, ודאי זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, זכאין אינן דקיימין קמיה כל יומא.

דף ק"א ע"א

אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, וקאים בדינא קמי מאריה, ותב (דף ק"א ע"א) בתיובתא, וקביל ליה קודשא בריך הוא. אמר ליה, אדם, אנת תהא סימנא לבניה דרין, בהאי יומא קיימין בדינא, ואי יתובון אנא אקבל לון, ואיקום מכורסיי דדינא, ואתקיים על פורסיי דרננמי, וארנום עליהו. ודוד אמר, (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע יי את קולי תנונני. ועל דא כתיב, (תהלים קל) כי עמך הסליחה למען תנא. וכתיב, (תהלים לו) כי עמך מקור וזים באור נראה אור. (ויקרא כ"ג) אף בעשור לחדש השביעי הזה יום הפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם. רבי וזיין פתוז, (תהלים לב) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי ונטאה. לדוד משכיל, הא תנינן בי זיין זמרא (נ"א אתתקן) אתקרי ספר תהלים, בנצונ, בנצון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה, ועלאה מכלהו הללויה, והא אוקמוה.

מתוך פרשת נשא

רעיא מוהימנא) במדבר ד' (מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן וישישים שנה כל הבא לעבוד עבודה ועבודה משא באהל מועד. פקודא דא להיות הלויים משוררים במקדש. ואף על גב דאוקימנא לעילא, הכא צריך לחדש מלין, דהא כהן איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לנגנא. ורזא דמלה, תהלים מב (יוםם יצנה יי וסדו, דא וסד כהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלה דוויזת הקדש איהו. ובכרפת הדיוט אל תהי קלה בעיניה, והאי איהו יוםם יצנה יי וסדו. ובלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה: דברים לג (בכור שורו הדר לו). וזקאל א (ופני שור מושבמאל, וגבריאל שכווניה, וצריך לשורר ולנגן בנדרה בוזמרא דאורייתא, לאתעסקא לשלוא קרבנא קמי מלכא בוזרה ומאן דלית ליה רשו (לאתעסקא באורייתא, יקיים) איכה ב (קומי רני בלילה לראש אשמורת. ויימא באשמורות, כמה סליוות ותנוגים ובקשות, בכל מיני רנה בגרוניה, דאיהו כנור לאפקא ביה קלא, בשית כנפי ריאה עם ורדא. בשית ענקאן דקנה. ודא ו'. ופוק ליה מלכא, דתמן בינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הלב מבין. פוק בן מבינה, מבין יה, דאיהו ו', דאיהו אפרון בשית גרפין. ויסלק ליה בשית ענקאן דקנה, דאיעון) מלכים א י (שש מעלות לכסא. וב' כרסין אינן) ירמיה יז (כסא כבוד מרום מראשון, ואיעון לבא ופומא. ל"ב), שמות יז (ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לני בעמלק), בנה"ר (כבוד, סמא"ל, פומא דכס"ה, כ"ס י"ה, הדא הוא דכתיב), תהלים פא (תקעו בנדרש שופר וגו'. מאי שופר. קנה, ו', קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה'. בה' מיני תקועין דדבורא, דאיעון שפון ושינים וזויה. שפון תרין. שינים וטוונות תרין מינין. וזויה, דא וזמש. דטוונין כנהר דאיהו קול, כוונא דטוונין ריוויא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלבא. במושבה. דאיהו שומא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פונותין מעשרה שופרות. ואורייתא, קלא דילה, דיבור דילה, בינה דילה, דאוקמוה איהו וזכם המבין דבר מתוך דבר. מושבה דילה. וזשיב קמי קודשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלוון, הדא הוא דכתיב), ויקרא ז (ואת התורה לעולה ולמנוחה.

דף קמ"ה ע"א

תא וזוי, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כוונא דא בפרשיו דאצבען דכהנא לתתא, אתערת שכינתא למייתי ולשריא עכן. וכן כמה מלין אינן בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער וזילא אורא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דכולב, והיינו טעמא דשופר. וכמה אינן בהאי גוונא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשרייה עלייהו. מתערי עשר דרגין אורגין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא וזדא.

מתוך זוהר ויקרא

דף י"ח ע"א

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, וזמינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלולתא מכל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדפאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלותא דהאי בר נש דאנא מדכינא, אתכפר עלמא. וכל שכן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלאו איהו וזכים למתקע ברוח דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הני תקיעתא כסדרן. קדמאה, כלילא מכלא. תניינא, וודא כסדרא וודא כסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, וודא הכא וודא הכא גבורה בינייהו. פוסקא סלקא, ל קומטרא נותא. ווד תקיפא ווד רפא. והא אוקמוה. ואינון עשרה. ואינון תשע. ווד כללא דכלא.

ובהאי יומא מתעטרא יצוק, והוא רישא לאבהן. בהאי יומא כתיב, (ישעיה לג) פנודו בציון וטאים. בהאי יומא יצוק אתעקד, ועקיד כלא, ושרה מלילת (ס"א מיללת) וקול שופרא תקיף לוודא. ופאה וולקיה, מאן דעבר בינייהו, ואשתויב מנייהו. אמר רבי אבא, בגין כך קרינן פרשתא דיצוק בהאי יומא, דבהאי יומא אתעקד יצוק לתתא, ואתקשר בההוא דלעילא. (נ"א באברהם) אימתי אתקשר. בשעתא דכתיב, (בראשית כב) ויעקוד את יצוק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, בהאי יומא אעטר יצוק לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה. כמזה דאת אמר, (ישעיה מט) ואכל עמים ארים נסי. (שמות יז) ויקרא שמו יי נסי. מאי קא משמע קן. בגין דאשתכליל ימינא ואשתכלים. הך הוא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים דייקא, ודא הוא (בראשית לא) ופנוד יצוק.

רבי אבא אמר, כתיב (תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצוק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתוסי (ס"א ואתסווי) (ס"א ואתבסם) תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורוח דמלה, (ישעיה סו) כי באש יי נשפט. ודא הוא אתבסמוותא דעלמא.

דף יח ע"ב

וכין דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אנויד (רף יז ע"ב) ביה, כדן שכיף אשא, ואצטננו גומריה. לבר נש, דהוה רגז, וזגר וזין גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. ווד וזכימא קם על פתווא, ואנויד ביה, אמר אלמלא לא אנויד בי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכח. בעוד דאתתקפו דא ברא, ואנויד דא ברא, אצטנן רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכווא, מאן סביל רוגזא ותוקפא דדינא דההוא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתווא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדוןלון, הא אנא קאים על פתווא, אבל אנדרון בהאי יומא והבו לי וזילא. ובמה. בשופר. דאי אשתכח קול שופר כדקא יאות, ומכוני ביה לתתא, והוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהן, וקיימי במשכניה דיעקב. ועל דא בעי לאודתרא בשופרא, ולמנדע בההוא קלא ולכוונא

(ביה).

ולית לך קלא בשופרא, דלא סליק רקיעא ווד. וכל אינן אוכלוסין דההוא רקיעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (ואל ב) ווי נתן קולו לפני וזילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אונרא, ואתעדרו (ס"א ואתערו) פונדא, וסלקין בזווגא לרקיעא אונרא. ועל דא תנינן, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמיתונברן כל אינן קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרן (ס"א מתעטרן) פלהו קמי מלכא, וכדין כורסון רמיו וכורסייא אונרא דיעקב קאים ואתתקן. על דא אשכונא בספרא דרב המעונא סבא, באינן צלותי דראש השנה, דהיה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכחו מרווייה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחו מקטרגין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, פלהו אתדונין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה וזולקיהון דצדיקייא, דינדעין לכונא רעותא לקמי מאריהון, ונדעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

בהאי יומא, בעי עמא לאסתכלא בבר זש שלים מכלא, דינדע ארווי דמלכא קדישא, דינדע ביקרא דמלכא, דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא. וקאונא קל שופרא בכלהו עלמין, בכונא דלכא, בונכמתא, ברעותא, בשלימו. בגין דיסתלק דינא על ידיו מן עלמא. ווי לאינן דשליחא דלהון לא אשתכחו כדקא יאות, דהא וזובי עלמא (עמא) אתיין לאדפרא בגיניה. הדא הוא דכתיב, אם הכהן המשיח יזוטא, דהוא שליחא דכל ישראל, לאשמת העם הוא, בגין דדינא שריא עליהו.

וכד שליחא הוא זכאה כדקא יאות, זכאין אינן עמא, דכל דינן מסתלקין מנייהו על ידיה, כל שכן כהנא, דעליה מתברכאן עלאי ותתאי.

מתוך זוהר תצוה

דף קפ"ד ע"א

פתוז ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בנחש שופר בכסה ליום וזנו, השתא איהו זמנא, לאתער דיןא עלאה תקיפא, וכד איהו אתער סטרא אונרא אתתקף בהדיה, וכיון דאיהו אתתקף, סליק וזפא לסיהרא, דלא נהיר גהורא, ואתמללא מסטרא דדינא. כדין כל עלמא איהו בדינא, עלאין ותתאין, וכרוזא פריז בכלהו רקיעין, אתקינו כורסיא דדינא, למאריה דכלא, דאיהו בעי למיידן.

ורזא הקא, ואתנהיר לן במדברא, אמאי אתער דינא עלאה ביומא דא. אלא כל רזין וכל קדושין יקירין, פלהו תליין בשביעאה. וההוא שביעאה עלאה, עלמא עלאה, דאקרי עלמא דאתי. מניה נהרין כל בוצינן, וכל קדושין, וכל ברפאן. וכד מטי זמנא, לזודותותי ברפאן וקדושין לאנהרא, בעא לאשגוזא בכל תקונא דעלמין פלהו, וכל אינן תקונים לאתקיימא פלהון, סלקין מגו תתאי, אי אינן כשראן. ואי לא כשראן, כדין קיימא (ס"א מלה) דלא נהיר, עד דאתפרשן וזיבין מגו זכאין, כדין אתער דינא.

ומההוא דינא, אתתקף סטרא אונרא, ואשתכחז מקטרנא, בגין דינתנן ליה אינן, וזיביא. בגין דעליה כתיב, (איוב כז) ולכל תכלית הוא וזקר. וזופיא לסיהרא, אמאי (ד"א לא מסרא לון בידא דמקטרנא). בגין דלית תיאובתיה דקודשא בריך הוא, לאובדא לעובדי ידוי.

וההוא סטרא אונרא, קיימא קליפא תקיפא, דלא יכיל לאתברא, פר בההוא עיטא דקודשא בריך הוא יהיב לישראל, דכתיב תקעו בנרש שופר בכסה ליום וזננו. בגין לתברא ההוא כסה דאתנזפא סיהרא, ולא נהיר.

דף קפ"ד ע"ב

וכד מותערי ישראל לתתא בשופר, ההוא קלא דנפיק משופר, בטש באורא, ובקע רקיעין, עד דסלקא לגבי ההוא טגרא תקיפא, (ז"א סטרא אונרא) דנזפי לסיהרא, אשננו, ואשכחז אתערותא דרזומי, כדן ההוא (דף קפ"ד ע"ב) דסליק וקיימא לעילא, אתערבב. כדן ההוא קלא קיימא, ואעבר ההוא דינא, וכין דלתתא אתערו רזומי, הכי נמי לעילא, אתער שופרא אונרא עלאה, ואפיק קלא דאיהו רזומי, ואתערעו קלא בקלא, רזומי ברזומי, ובאתערותא דלתתא, אתער הכי נמי לעילא.

ואי תיבא, הין יכיל קלא דלתתא, או אתערותא דלתתא לאתערא, הכי נמי. תא וזוי, עלמא תתאה, קיימא לקבלא תדיר, והוא אקרי אבן טבא. ועלמא עלאה לא יהיב ליה, אלא כגוונא דאיהו קיימא. אי איהו קיימא בנהירו דאנפין מתתא, כדן הכי נהרין ליה מלעילא. ואי איהו קיימא בעציבו, יהבין ליה דינא בקבליה.

כגוונא דא, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה. וזדה דבר נש, משיר לגביה וזדה אונרא עלאה. הכי נמי האי עלמא תתאה, כגוונא דאיהו אתערותא, הכי אמשיר מלעילא. בגין כך מקדמי ישראל, ואתערי בשופר קלא דאיהו (רזא דרזומי) כליל באשא ומיא ורזומא, ואתעביד וזד, וסלקא לעילא, ובטש בהאי אבן טבא, ואצטבע באינן גוונן דהאי קלא, וכדן כמה דאתנזא, הכי משיר מלעילא.

וכין דאתקנת בהאי קלא. רזומי נפקי מלעילא, ושריין עלה, ואתכלילא ברזומי, מתתא ומלעילא. וכדן אתערבב סטרא אונרא. (אסתכל וזומי בנהירו דאנפין) ואתנזלש תקפיה, ולא יכיל לקטרנא. והאי אבן טבא, קיימא בנהירו דאנפין, מפל סטריין, בנהירו דלתתא, ובנהירו דלעילא.

איבתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי. וביומא דכפורי אתנהיר ההוא אבן טבא, בנהירו דלעילא, מנו נהירו דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא) וכדן מתקנן ישראל לתתא וזד שער, ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

מתוך זוהר אמור

זוהר שופר

אמר רבי וזייא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע מלין אלין דיי. ופאה

וּזְכִּירָהוּן דַּאֲינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא, וְיִדְעִין אֲוִרוֹזִי דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוּן בְּאוֹרֵייתָא, עַלִּיהוּ כְּתִיב (תהלים צא) כִּי בִי וַיִּשָּׁק וַאֲפִלְטָהוּ. וְכְתִיב אֲוִזְכִּירָהוּ וְאֶכְבֹּדָהוּ. (ויקרא כ"ג) בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ, רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (תהלים פא) תִּקְעוּ בְּחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְמָנוֹ. וְכַאֲזַנְיָא אֲינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, מִן כָּל אֲוִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרַעֲי בְּהוּ, וּמֵאַתֵּר רְוִיזָא קָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לֹאֲוִזְזָא, הָדָא מֵאַתֵּר רְוִיזָא אֲתַרַעֲי בְּהוּ, וְקָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, וְכְתִיב, (יהושע כד) וְאָקוּז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנָּהָר וְגו'. הֲנִי קָרָאִי אֵית לֹאֲסַתְכִּלָּא בְּהוּ, וְכִי כָּל יִשְׂרָאֵל לֹא הוּוּ יִדְעִי דָּא, וְכָל שְׁכָן יְהוֹשֻׁעַ.

אֲלֹא אֲוִרֵייתָא כּוֹלָה סְתִים וְזָלִיא, כְּמָה דְּשׁוּמָא קְדִישָׁא סְתִים וְזָלִיא, בְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כּוֹלָה שׁוּמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל דָּא אֵיתִי סְתִים וְזָלִיא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וַיְהוֹשֻׁעַ הוּוּ יִדְעִי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי'. אֲלֹא וְדָאִי סְתִימָא דְּמִלְכָּא, טִיבּוּ סִגִּי עֲבַד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְרַעֲי בְּהוּ בְּאַבְהָתָא, וְעֲבִיד לֹון רְתִיכָא קְדִישָׁא עַלְמָה לִיקְרִיָּה, וְאַפִּיק לֹון מִזֵּו נִהָרָא עַלְמָה יִקְרָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא דְּכָל בּוֹצִינִין, בְּגִין דִּיתַעֲטֵר בְּהוּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, כֹּה אָמַר יי' בְּעֶבֶר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנָּהָר: הַהוּא נִהָר דְּאַשְׁתַּמּוּדֵעַ, וְאַתְיִידֵעַ.

מֵעוֹלָם, מַאי קָא בְּעִי הֶכָּא. אֲלֹא לֹאֲוִזְזָא וְזַכְמָתָא. מֵעֶבֶר הַנָּהָר מֵעוֹלָם, אֲלֹא הַהוּא נִהָר עוֹלָם אֲקָרִי. וְעַל דָּא, בְּעֶבֶר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לֹאֲוִזְזָא טִיבּוּ וְקִשּׁוּט דְּעֲבַד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וְאָקוּז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנָּהָר מַאי קָא מִיִּירִי. אֲלֹא אֲבָרְהָם לֹא אֲתַדְּבַק בֵּית בְּהוּא נִהָר, כְּמוֹ יִצְחָק דְּאַתְדְּבַק בֵּית בְּסִטְרִיה לֹאֲתַתְקָא.

תָּא וְזוּי, הִיא נִהָר, אִף עַל גַּב דְּלָאו אֵיהוּ דִּינָא, דִּינִין נְפָקִי מִסִּטְרִיה, וְאַתְתַּקְפוּ בֵּית. וְכֹד יִצְחָק אֲתַתְקָף (בְּדִינִי) בְּבִנִי, כְּדִין עַלְמִין וְתַתְמִין מִתְכַּנְפִּי לְדִינָא, וְכוֹרְסִיָּא דְּדִינָא אֲתַתְקָן, וּמִלְכָּא קְדִישָׁא יְתִיב עַל כּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, וְדָאִין עַלְמָא, כְּדִין, תִּקְעוּ בְּחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְמָנוֹ. וְכַאֲזַנְיָא אֲינוּן יִשְׂרָאֵל, דִּיִּדְעִין לְסַלְקָא כּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, וְלִתְקָנָא כּוֹרְסִיָּא דְּרִנּוּמִי, וּבְמָה. בְּשׁוֹפָר.

רַבִּי אֲבָא הָוֵה יְתִיב קַמִּיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיה, הָא זְמַנִּין סִגִּיאִין שְׁאִילָנָא עַל הִיא שׁוֹפָר, מַאי קָא מִיִּירִי, וְעַד כָּאן לֹא אֲתִישְׁבֵּנָא בֵּית. אָמַר לֵיה, וְדָאִי הִיא הוּא בְּרִירָא דְּמִלְכָּה, דִּיִּשְׂרָאֵל בְּעִיָּין בְּיוֹמָא דְּדִינָא (ז"א דָּא), שׁוֹפָר, וְלֹא קָרָן. בְּגִין דְּקָרָן הָא אֲתִיִּידֵעַ בָּאן אֲתֵר אֵיהוּ, וְלֹאֲתַדְּבַק דִּינָא לֹא בְּעִינָא. אֲבָל הָא תְּנִינִין, בְּמִלִּין וּבְעוֹבְדָא, בְּעִינִין לֹאֲוִזְזָא וְלֹאֲתַעֲרָא מִלִּין סְתִימִין.

דף צ"ט ע"ב

תָּא וְזוּי, כֹּד הַהוּא שׁוֹפָר עַלְמָה, דִּנְהִירוֹ דְּכָלָא בֵּית, אֲסַתְלַק וְלֹא נִהִיר לְבִינִין, כְּדִין דִּינָא אֲתַעֲר, וְכוֹרְסוֹן אֲתַתְקָנוּ לְבִי דִינָא, וְדָא שׁוֹפָר, אִילוּ דִּיִּצְחָק אֲקָרִי, תּוֹקְפִיה (דף צ"ט ע"ב) דִּיִּצְחָק, תּוֹשְׁבּוֹתִיה דְּאַבְהָן, כֹּד אֲסַתְלַק הַהוּא שׁוֹפָר גָּדוֹל, דְּלֹא יִנְקָא לְבִינִין, כְּדִין יִצְחָק אֲתַתְקָף, וְאַתְתַּקָּן לְדִינָא בְּעַלְמָא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תייבין מווסטאיהון, בעיין לנגדא קול שופר מותתא, וזהו קלא סליק לעילא, כדין אתער שופרא אורא עלאה, ואתער רוזמי, ואסתלק דינא. ובעיין לאוואה עובדא בשופר, לאתערא שופרא אורא, ולאפקא ביהאי שופר לתתא, אינן קלי, לאוואה דכל אינן קלין דלעילא, דכליין בלהו ביהו שופר עלאה, יתערין לנפקא.

ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל וזילא (לרוזמי מותתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעיין לומנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכוונא ביה בגין לאתערא שופר אורא, דביה כליין קלי לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לנביה דאברהם, ושריא ברישית, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקן לכורסייא. ובספרא דאגדתא תניין, בשעתא דהוה קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תננינא, תקיפא (לזבא) לתברא תוקפי רגיון. ודא סדרא תננינא, והוה קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינן דאתערין (ס"א דאתערין) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. ביון דיצוק אתער, וזמי לאברהם מתקן לכורסייא לקיימא קמיה, כדין אתכפיא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעותא, בגין לתברא וזילא ותוקפא דדינא קשיא, הךא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינן רקיעין, ורוזמי מתערין, ומטי והוה קלא לרישית דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזמי לאברהם מתתקן בגיסא אורא, כדין אוזידן תרווייהו ביה ביצוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, בלהו סדרא וזד.

סדרא אורא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תננינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דווליש והוה קלא דתקע, אלא דהוה קלא לאו איהו לנבי יצוק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לנבי אינן בי דינא דלתתא, דינן רפויין יתיר, וכלהו זמאן לאברהם לנבייהו ואתכפין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישית דיעקב, ונגיד ליה לתתא ליהוה אטר דינן גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינן באמצעיתא. כדין אתכפין בלהו, ומשתכזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני בלהו סדרא אורא תננינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעינא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצוק במקדמין. בגין דהאי בעי לשרא ליה באתריה, ולא יפוק בתוקפוי לבר,

כדין דינן כלהו אתפסיין, ורומין אתערין. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיבתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אורא רביי, וכדין וזידו אשתכח בכלא, וקודשא בריך הוא מרום על עלמא. ופאה וזלקיהון דישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרומי, ולתקנא כלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, שהוא יומא דדינא לעלמא, פמה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום וגו'. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיגרא אתכסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, ופיי וכסי ואנעל פתווא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תיבא, איך אתייהיב ליה רשו ליההוא מקטרגא לנפאה ולמתבע דינא. אלא ודאי בידי דהאי מקטרגא, שוי קודשא בריך הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידיעא, למתבע קמיה כל דינן דעלמא, דהא קודשא בריך הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למחוי דזילו דקודשא בריך הוא סלקא, ושריא על כלא. ורזא דא, (קהלת ג') והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתווא דמלכא, וסיגרא אתופייא לגו, עד דיתגור דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קודשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלא כגוונא ודא עילא אתקין ותתא, כורסיא דדינא בהאי יומא, וסגטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל ווד ווד כפום ארוזי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתיין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינן עיני יי, דאינן משטטי בכל עלמא. וכמה אינן עיני יי, דלית לון ווישבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וזומאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינן דלא משגיוזין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגבייהו קיימין אלן סהדי מלכא, ומשגיוזין וזומאן כל מה דאינן עבדין, וקאמרי, דהא אינן סלקי וסהדי קמי מלכא. והאי סגטירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבד דינא, פלוני עבד כף. והא הכא סהדי, ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. כדין אינן סהדי סהדותא.

וכלא אכתיב קמי מלכא בפתקא. בבני מלכא אית ווד היכלא. היכלא דא מלכא אשא וזורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו דא היכלא, אית היכלא אוזורא, מלכא אשא אוקמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלכא. אינן סהדין (נ"א סופרין) גטלין מההוא פלקא דאשא וזורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוקמא.

וכדין מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידיעא, דלכא בין כה ובין כה יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקדעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינן דבי זכותא קיימי קמיה, כרוזא קם וכריו, פלוגי עבד כה, מאן יוליף עליה זכות, אי אית מאן דיוליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסגטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אצטריך לכל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבגי עלמא. אלא לאוונאה דכלא עביד בארז קשוט, וזיוא קמיה מאן דאשתויב מן דיניה. ואי תימא מנכן. האי אתמסר לזוכימי, ואפילו למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגוז במה דאיהו באתגליא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא כנונא וזא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו כנונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיי דדינא, סגטירא קא אתי וזופי פתוזא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רוזים ליה לדניא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אוהב משפט. נצחו רוזימו דבגוי, לרוזימו דדינא. ובשעתא דסגטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערר רוזימי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא ההוא קלא, כלילא באשא ורוזא ומיא, ואתעביד מנייהו קלא וזא, ואתער קלא אוזרא לעילא, כד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדין כל טענות דקא טעין ההוא מקטרגא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצחק בלחודווי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל וזד כפום אורווי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהן עיניו בראות, דנפיק מניה מאן דאזשף אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רוזימא דנפשה, בנה רוזימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערר איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ויגש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. פיון דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא וידו דלכא, רזא דעלמא דאתי, כדין וירו את ריו בנגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, וזו רוגזא, וזדי לבא, וכלא איהו רוזימי.

פיון דאיהו אתכליל ביעקב, כל אינן וזיילין ותוקפין ורוזין דהו זמינן, אתבדרו, ולא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בוזדה ובברכאן. ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביומא דא, בוזדה, ובברכאן עלאין, ועשו אזוי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, וזיד לישניה למטען טענות. אתקין סגדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשכונא.

ויורד יצחק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכלל דיעקב, דאיהו בוזדה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל

בְּטָרִם תֵּבֵא וְאֶבְרַכְהוּ גַם בְּרוּךְ יְהִיָּה. כְּשִׁמוּעַ עָשׂוֹ אֶת דְּבָרֵי (יִצְחָק) אָבִיו וַיִּצְעַק צְעָקָה וְגו'. רוֹמִי דָּהָא צִידוֹ לֹא הָוָה כָּלָם. עַד לְבִתְרָא דְאָמַר לִיה, הִנֵּה מִשְׁמַנִּי הָאָרֶץ וְגו'. אֲלֵךְ תִּקְיִפִּין וְאוּכְלוּסִין דְּשָׂאָר עִמִּין וְדָא קִשְׁיָא לִיה מִכְּלָא. וַיִּשְׁטוּם עָשׂוֹ אֶת יַעֲקֹב, לְמִיזֵל אֲבִתְרִיה, וּלְקַטְרָגָא לִיה תְּדִיר.

וַיַּעֲקֹב אֶזְלָא בְּאֵינוֹן יוֹמִין דְּבִין ראש השנה ליום הכפורים, עָרִיק לְאִשְׁתִּזְבָּא מִנִּיה. תֵּב בְּתִיבְתָא, שְׁוִי גְרָמִיָּה בְּתַעֲנִיתָא, עַד דָּאֲתִי ראש השנה ויום הכפורים, כְּדִין יִדְעִי יִשְׂרָאֵל דְּעָשׂוֹ בָּא, וְעָמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, כָּלְהוּ מִקְטָרְגִי וְמִינִין לְקַטְרָגָא לֹון, מִיֵּד וַיִּירָא יַעֲקֹב מֵאֵד וַיִּיָּצֵר לוֹ וְאִסְגִּי בְּצִלוֹתֵין וּבְעִוְתֵין. (בְּרֵאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶלְהִי אָבִי אֶבְרָהָם וְאֶלְהִי אָבִי וְגו'. עַד דְּנָטִיל עֵיטָא וְאָמַר, כִּי אָמַר אֶכְפֹּרָה פְּנִי בְּמִנְזוּתָא הַהוּלָכְתָּ לְפָנֵי וַיִּקְוּ מִן הַבָּא בִּידוֹ מִנְזוּתָא וְגו', עֲזִים מֵאֲתִים וּתְיָשִׁים עֲשָׂרִים רוֹזִלִים מֵאֲתִים וְגו'.

גְּמָלִים וְגו', כִּף הוּא סְטָרָא דִּילִיה. גְּמָלִים הוּא נְזוּשׁ, כְּמִין גְּמָל, בְּשַׁעֲתָא דְּפִתִי סָמָא ל' לְאָדָם, אַרְכִּיב עַל נְזוּשׁ כְּמִין גְּמָל. תְּנִינָן, מֵאן רוֹמִי גְמול בְּזוֹלָמִיָּה, מִיִּתְּה נִקְנָסָה עֲלִיה מִלְּמַעְלָה, וְאִשְׁתִּזִּיב מִיָּדָה. וְכָלָא ווֹד.

וְכִדִּין, אֲהֵדֵר עָשׂוֹ אֶפְטָרוֹפּוּסָא דִּיעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב לֹא בָּעָא דוֹבִשְׁיָה וְעוֹקְצִיָּה. יַעֲבָרָא אֲדוּנִי לְפָנֵי עַבְדּוֹ. כְּדִין וַיֵּשֶׁב בְּיוֹם הַהוּא עָשׂוֹ לְדָרְכּוֹ. אִימְתִי. בְּשַׁעֲתָא זַעֲלִיָּה, דָּהָא אֲתַפְרֵשׁ מֵעָמָא קִדִּישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לְוִזְבִּיהוֹן, וְכִפֹּר עֲלִיָּהוּ. כִּיִּין דָּהָא מִקְטָרְגָא אֶזְלָא בְּהָהוּא דוֹרוּגָא, וְאֲתַפְרֵשׁ מִנִּיהוּ, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִנְזוּרֵי בְּבָנֵי, מֵה כְּתִיב, וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיִּבֶן לֹון בֵּית וְגו'. עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמִּקְוֶה סוֹכּוֹת, כִּיִּין דִּיתְבִּי בְּסוֹכּוֹת, הָא אִשְׁתִּזְבּוּ מִן מִקְטָרְגָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא ווֹדִי בְּבָנֵי. וְכָפָה וּזְלָקִיהוֹן בְּהָא עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דָּאֲתִי. (ע"כ רַעֲיָא מֵהִימָנָא)

מתוך פרשת בהעלותך

דף קמ"ט ע"א

הָאִי בְּעוֹבְדָא, וּבְזִמְנָא דְּלֹא אֲצִטְרִיף הָאִי, כְּגוֹן ראש השנה, דָּאִיהוּ יוֹמָא דְּדִינָא , וּמֵאֲרִיָּהוֹן דְּלִישְׁנָא בִּישָׁא קִימִין עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, בְּעִינָן מִלִּין, צִלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין, וּבְעִינָן לְאִזְוִזָאָה עוֹבְדָא) ס"א בְּרוּזָא וְנַפְשָׁא (כְּמָה דְּאִקִּימָנָא. וְהָא אֲתַמַּר, וּבְמָה. בְּשׁוּפָר . לְאִזְוִזָאָה שׁוּפָר (לְאֲתַעֲרָא שׁוּפָרָא אִזְוִרָא. וְאִנֵּן מְפִיקִין בְּהָהוּא קָלָא, רוֹמִי וְדִינָא כְּוֹדָא, כָּלָא כְּדָקָא יָאוּת. כְּמָה דָּהָא שׁוּפָר עֲלָאָה, אֲפִיק קָלָא דָּאִיהוּ כָּלָלָא כְּוֹדָא. וְלְאֲתַעֲרָא רוֹמִי קְאֻלִּינָן, וְלִתְבָּרָא מֵאֲרִיָּהוֹן דְּדִינָא, דְּלֹא יִשְׁלָטוֹן בְּהָאִי יוֹמָא. וְכֵד רוֹמִי מִתְעַרְיִן, כָּלְהוּ בּוֹצִינִין עֲלָאִין זְהָרִין מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא. כְּדִין (מִשְׁלִי טוֹ) בְּאֹר פְּנֵי מִכָּף וַיִּיָּם.

מתוך זוהר פקודי

דף רל"ח ע"א

תָּא וַוִי, בְּיוֹמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, עֲלָמָא אֲתַדֵּן, וְכִי דִינָא קִדִּישָׁא (קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) יְתִיב, וְדִין כָּל עֲלָמָא. וְהָהוּא סְטָרָא אִזְוִרָא קָאִים מִסְטָרָא דָּא, וְכָל אֵינוֹן דָּאֲתַדְנוּ לְמוֹתָא אֲשִׁיזּוּ עֲלִיָּהוּ, וְאֲתַרְשִׁיבוּ קָמִיָּה. וּבְשַׁעֲתָא (דף רל"ז ע"א) דִּישְׂרָאֵל מִתְעַרְי רוֹמִי, בְּהָהוּא קוֹל שׁוּפָר, כְּדִין אֲתַעֲרַבָּא לִיה כָּלָא, דְּלֹא יִדְעַ וְלֹא מִשְׁזָזוּ, בְּאֵינוֹן

דאָתענז. עד דלכּתּר כּל אינזן דלכּל מוהדרי בתיובתא, ואנזר עליהו מותא, ודאי
נפקין פתקין מבי מלכא, ואתמסרו ליה, כיון דאתמסרו ליה, לא אהדרו פתקין, עד
דאתעביר דינא.

שנה טובה

Shanah Tovah

With

Love, Light and Life

<http://DailyZohar.com>